

KOSOVO IS SERBIA

Стаза Православља

THE PATH OF ORTHODOXY

THE OFFICIAL PUBLICATION OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH IN THE UNITED STATES OF AMERICA AND CANADA

VOLUME 43

MARCH 2008

No. 3

COMMUNIQUÉ

OF THE HIERARCHS OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

Gathered at the Serbian Patriarchate on 19/6 February 2008

The meeting was called due to the recent illegal self-declaration of the independence of the so-called Albanian parliament in Pristina. A few large countries, enriched by earthly power, have recognized this act of the Albanian parliament in Pristina and thus have shamed themselves and their historic path, worried only about their bare interests.

Our concern is our people who, justifiably so, are deeply embittered by this injustice and aggression. From the long experience of the Church we know that every assault ends with the destruction of the aggressor, as our folk saying goes, every power to a time but God's is of all time.

Similarly, numerous times we have trusted in the mercy and love of God towards the Serbian people and all just-loving people. The latest events confirm the words of the Apostle Paul "Whom God loves He punishes". In this unfortunate God has showed us love by moving our hearts through these newest sufferings, enflaming the love of our people for Kosovo and Metohija and the Holy Kosovo covenant.

It is especially touching to see this love in the eyes and faces of the young people who will live with that love and grow up, maturing so that they, and very quickly at that, will join us together with the help of all honorable people in the world, work for the installment of justice once again in Kosovo and Metohija, that Serbia be returned which is being stolen from her.

For this reason "fear not little flock!" "Stand aright!" We are no longer alone like we were during the time of the shameful and bloody bombing. We now have the support of the great countries such as the brotherly Russia, friendly China and many other countries who respect the norms of international law.

However, most importantly, we firmly believe that our Lord Jesus Christ is with us, may we also be with Him, for only this way will we be able to endure the spitting upon, the beating, the slaps and the cross: we will resurrect and live freely and in freedom, for our God is living and our souls will be alive.

Therefore we full heartily support His Grace Bishop Artemije of Ras and Prizren, the clergy, monastics and the faithful Serbian people who are persevering on Christ's path, remaining in their homes in Kosovo and Metohija, as the support of our spiritual, cultural and national identity.

We pray to the All-Good Lord that He strengthen them and all other non-Albanian people, in endurance, the keeping of peace and assurance in the final victory of justice which is, according to our folk memory, slow but attainable.

Let us always have before our eyes and in our hearts the victorious word of the true God: "Whosoever endures to the end will be saved".

"WE WILL RESURRECT AND LIVE FREELY AND IN FREEDOM, FOR OUR GOD IS LIVING AND OUR SOULS WILL BE ALIVE."

BELGRADE PRAYS FOR SALVATION OF SERBS IN KOSOVO

BELGRADE, Feb. 19 (SOC Info)—A service of prayer for the salvation of the Serbian people in Kosovo and Metohija in view of the current situation in our southern province was officiated at the Memorial Church of Saint Sava at the Vracar Plateau today. The service of prayer was officiated by the Archbishop of Cetinje and Metropolitan of Montenegro and the Coastlands Dr. Amfilohije, in the name of His Holiness Serbian Patriarch Pavle, with numerous other bishops and clergy and a large number of the faithful.

The prayer service was officiated at the entrance to the Memorial Church in front of the icon of the Mother of God (Theotokos): "Queen of Heavens - Grateful Heavens", which was a present from the Russian Orthodox Church as a sign of support to the suffering Serbian people of Kosovo and Metohija.

Metropolitan Amfilohije called upon the people to turn to the Lord in prayer so He may strengthen us in our faith and love and to preserve our people in Kosovo and Metohija. He

also addressed the Western countries, inviting them to think twice about the repercussions of the decisions they are about to take on Kosovo and Metohija.

He made a special appeal to the Vatican, hoping that it, as a center of western christianity, would prevent the destruction of Kosovo. Metropolitan Amfilohije called upon the people not to be destructive in their justified revolt, but rather to protest peacefully and with dignity.

H.H. Prince Alexander II Karadjordjevic also addressed the people present. He had just returned from a visit to the Serbian parts of the province. The apostolic nuncio to Serbia, Most Rev. Eugenio Sbarbaro, also attended the service of prayer in the name of the Roman Catholic Church, while Rev. Vitalij Tarashev, the Moscow Patriarchate's chief representative, also assisted. The government was represented by the Minister for Kosovo and Metohija, Prof. Samardzic and the Minister of Religion, Mr. Radomir Naumov.

Holy Synod statement on Kosovo developments

During its extraordinary session held at the Patriarchate on February 17, 2008, the following statement on the latest developments in Kosovo and Metohija was issued by the Holy Synod of Bishops of the Serbian Orthodox Church, aimed at the national and international public:

As it has innumerable times before, the Church proclaims once more today that Kosovo and Metohija was and must remain an integral part of Serbia, in accordance to the Charter of the United Nations, Security Council Resolution 1244, as well as according to all relevant international conventions on human rights, the rights of peoples and on the inviolability of internationally recognized borders. Any solution other than this represents a violation of God's justice and of human justice, it represents an act of violence with long-term repercussions, both for the Balkans and the whole of Europe. All internationally recognized and ratified conventions, which have not been revoked up until now, starting from the Agreement concluded in 1913, the international resolutions dated 1918 and 1945, up until UN Security Council Resolution 1244 adopted in 1999, and the recent acceptance into UN membership of an integral Serbia, all confirm that excluding Kosovo and Metohija from Serbia represents a form of violence equal only to the periods of occupation and tyranny, which we had hoped definitely

continued on p. 6

26TH ANNUAL CANADIAN DIOCESAN ASSEMBLY CONVENED

The church-school congregation of St. Sava in Toronto hosted the 26th annual Diocesan Assembly of the Canadian Diocese from February 8-10, 2008.

In the three day work of the assembly the clergy and parish representatives from all the diocesan parishes, 69 in total, led by their Archpastor Bishop Georgije of Canada, brought a number of decisions relating to the life of the Serbian Church in Canada.

Special attention was given to the ever more frequent attacks on the hierarch and clergy of the Serbian Orthodox Church, which in the Canadian diocese are connected with the taking of the church property from the Diocese and Serbian church in Niagara Falls, as well as the attempt to do the same in one of the colonies in Hamilton.

As a response to the reoccurring and organized attacks on the Serbian Orthodox Church and the holy Orthodox faith, the participants of the Assembly composed a public statement which was approved by the Assembly and which we bring here in its entirety. It also published a communique discussing challenges to church order and leadership in the Canadian Diocese, which is available on the church's web site.

continued on p. 7

IN THIS ISSUE:

KOSOVO NEWS & COMMENTARY	PAGES 2, 4-6
LENTEN SCHEDULES	PAGE 3
OUR VIEW	PAGES 8 - 9
SERBIAN SECTION	PAGES 10 - 16

THE PATH OF ORTHODOXY

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church
in the United States of America and Canada

EDITORIAL STAFF

English Section Editors
Rev. Rade Merick, Senior Editor
530 North Fourth Street
Steubenville, OH 43952
Fax: 740-282-0313
email: radmerk@comcast.net

Serbian Editor
V. Rev. Nedeljko Lunich
300 Stryker Ave
Joliet, IL 60437
Fax: 815-741-1883
email: nedlunich300@comcast.net

Rev. Milovan Katanic
65 South Keel Ridge Road
Hermitage, PA 16148
Phone: 724-342-1198
email: frmilovan@stgeorgehermitage.org

Technical Editor
Vesna R. Meinert
Phone: 304-842-2927
Fax: 304-842-9302
email: vgtm@earthlink.net

Rev. Bratislav Krsic
3025 Denver Street
San Deigo, CA 92117
Phone: 619-276-5827
email: FrBratso@aol.com

Business and Circulation Address
The Path of Orthodoxy
P. O. Box 883
Bridgeport, WV 26330

The Path of Orthodoxy is available in PDF format on the official website of the SOC in North and South America. Download or read online current and back issues at <http://www.serborth.org/path.html>.

The Path is a monthly publication with a double issue printed for the months of July and August. Subscriptions are \$12.50 per year for U.S. residents and \$15.00 per year (U.S. funds only) for Canadian subscribers.

Letters to the editor are welcomed and encouraged. All letters and manuscripts submitted for publication must be signed and contain the author's name and address. Please send materials through email or MS Word format.

Mon River blessed for Theophany

Each year during the time of Theophany, parishioners from Holy Trinity Serbian Orthodox Mission in Fairmont, West Virginia go to the nearby Monongahela River for the annual blessing of the river. This was the first year the Great Blessing of the Waters was performed in the newly renovated Mission Chapel. April 15, 2008 will mark the eighth anniversary of the first Hierarchical Divine Liturgy at the Mission and official acceptance of the Mission into the Eastern American Diocese by His Grace Bishop Dr. Mitrophan. V. Rev. Dr. Rodney Torbic is pastor.

EDITORIAL

OUR BEARING OF INJUSTICE

As we opened the liturgical book of the Lenten Triodion in our churches last month, the book used during Great Lent, we received the alarming news of the self-proclamation of the independence of Kosovo. One couldn't help but recall that it was during Great Lent only four years back when we were disturbed, first with the tragic fire in Monastery Hilandar and then with the horrifying pogrom in Kosovo. Similarly, it was during Great Lent that the US-led NATO troops began their bombing campaign of Serbia in 1999.

Another season of fasting and prayer proves to be as tragic, yet this time the tragedy is perhaps attributed more to the sheer absurdity of this act of self-proclamation than anything else. The status of Kosovo is governed by a UN Security Council Resolution 1244 which recognizes the "sovereignty and territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia." The only way the status of Kosovo could change would be with a new resolution. Having heard this resolution cited numerous times before, together with other international treaties and decisions, in all the arguments supporting Kosovo as an integral part of Serbia it had, unfortunately, become clear long ago that a legitimate legal process played no factor in the fate of Kosovo.

Even when Kosovo-Albanians rioted during the 2004 pogrom, the West somehow managed to use that against us as well, claiming that only the granting of independence would ensure peace in the region. And so, on the day independence was proclaimed the "prime minister" of the false state Mr. Thaci pledged that the rights of all communities in the province, including Serbs, would be guaranteed.

All along, the slogan for independence has been that the Albanians are a majority in Kosovo. This is an interesting and deceitful twist of figures since they are, in fact, not a majority in Kosovo but a minority in Serbia of which Kosovo is a province. With the proclamation of independence the Albanians – who have their own country! – renounce their identity in order to become Kosovars [sic!] while Serbs are being ill advised to stop looking at the "fabled" past of Kosovo field and to, instead, look to a future as a part of Europe – at the cost of Kosovo. Our identity as Serbs, which is intimately linked with the heroic and sacred events of Kosovo over seven centuries ago have seemingly no value in the Christian West. While Europe is willing to see Serbia mercilessly dismembered, they can't seem to explain why Europe should need two Albanian states!

Yet, the words of our much-suffering Bishop Artemije of Kosovo bring reassurance and hope. In a homily given that fateful day he stated that no one can take Kosovo away from us inasmuch as we allow it to happen out of our own neglect. "I have no doubt that the freeing of Kosovo [from the occupiers] will occur," he continued. "We cannot prophesy when and how that will happen but we know and believe that our God – the God of mercy, the God of justice and the God of love – He cannot and will not send His blessings on this injustice that is being done to us."

This is, indeed, our hope and firm conviction. While those who ran through the streets of Pristina in celebration received a trophy, it was the ugly trophy of deceit, theft and illegitimacy. The victory we strive for needs no recognition from the U.S., Britain or any other-worldly leader – our victory has already been promised us by the One who taught us, "he who endures to the end shall be saved."

Protonamesnik Milovan Katanic

IOCC expands Community Development Projects in Kosovo

Baltimore (IOCC) – International Orthodox Christian Charities (IOCC) today announced an expansion of its work in Kosovo to provide immediate assistance to isolated minority communities and long term development projects aimed at providing stability and cooperation. The expanded initiatives in Kosovo will provide continued support for families, including household items, support for agricultural projects and family gardens, and school supplies. The IOCC response will also offer assistance for schools and community centers in isolated communities.

Local leaders in minority enclaves in Kosovo report that the situation remains very tense, with most villagers restricted to their homes, making access to health and education facilities difficult. More and more young people are leaving Kosovo because of the isolation and the lack of jobs.

IOCC has been implementing community development and relief programs in Kosovo since 1993. Recent projects in the region are designed to give people in such isolated communities hope and opportunity. IOCC is building a community center in Velika Hoca with a special meeting place for youth clubs, a gym facility, an internet center, and computer-equipped classrooms.

IOCC is also partnering with the monks

of the Visoki Decani Monastery on an innovative project that will not only increase the production capacity of the monastery vineyards, but will also provide more jobs to villagers and promote peaceful cooperation through the purchase of grapes from local farmers of all ethnicities.

"Our role is not a political or a national program, but to care for the soul and the body" said Father Sava Janjic, one of the monks. "IOCC does this as well, and we hope that this economic interdependence that IOCC is helping us to establish with the Albanian community will help interethnic relations."

IOCC, founded in 1992 as the official humanitarian aid agency of the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas (SCOBA), has implemented over \$250 million in relief and development programs in 33 countries around the world.

To help in providing assistance to families in Kosovo, call IOCC's donation hotline toll-free at 1-877-803-4622, make a gift on-line at www.iocc.org, or mail a check or money order payable to "IOCC" and write "Kosovo Assistance" in the memo line to: IOCC, P.O. Box 630225, Baltimore, Md. 21263-0225.

Kosovo Albanians re-writing history

BELGRADE, Feb. 3 (B92) -- The names of certain Kosovo landmarks have been changed on an online presentation by the province's Trade Ministry.

Among other changes, Mt. Sara [Sar Planina] has become "the Albanian Alps", while Orthodox monasteries and churches are portrayed as being a "part of Byzantine culture".

The Serbian Culture Ministry has announced that they will react to the presentation.

Anyone interested in finding more about Kosovo's tourist attractions would logically visit the Kosovo Trade and Industry Ministry's website at visitkosovo.org.

However, little on the site corresponds to reality, as nowhere is there any mention of the Serbs' influence or life in the province.

Furthermore, it is stated that the churches there were built by Albanian masters, and that they have served for communion and religious rituals for the Illyrian-Albanian community since the fourth century.

Mention is made of the so-called Albanian-Byzantine style of architecture, as well as the "eclectic churches of the Roma-Byzantine-Gothic-Albanian style" built during the 16th century, featuring a picture of Gracanica monastery.

Director of the Research Center for Eastern Christian Culture in Moscow Aleksey Lidov, a member of the UNESCO damage assessment team following the troubles of March 17, 2004, says that it is absurd to deny the existence of Serbian Orthodox cultural heritage in Kosovo.

continued on p. 6

SCHEDULE OF 2008 LENTEN VESPER SERVICES

Eastern American Diocese

Midwest American Metropolitanate

Date	Time	Place	Homilist
Pittsburgh Deanery			
Sun., Mar. 9	5:30 PM	McKeesport	Bph. Mitrophan
Sun., Mar. 16	6:00 PM	Pan-Orthodox Vespers, Homestead	
Sun., Mar. 23	5:30 PM	Aliquippa	Fr. S. Rocknage
	5:30 PM	Youngwood	Fr. M. Paijic
Sun., Mar. 30	5:30 PM	Midland	Fr. R. Torbic
	5:30 PM	Clairton	Fr. M. Blagojevic
Sun., Apr. 6	5:30 PM	Monroeville	Fr. D. Obradovic
	5:30 PM	Steubenville	Fr. R. Kosic
Sun., Apr. 13	5:30 PM	Johnstown	Fr. D. Malich
	5:30 PM	Masontown	Fr. V. Demshuk
Sun., Apr. 20	5:30 PM	Pittsburgh	Fr. S. Stepanov

Date	Time	Place	Homilist
Ohio Deanery			
Sun., Mar. 9	5:00 PM	Lorain	Fr. D. Tuba
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	5:00 PM	Akron	Fr. D. Filipovic
Sun., Mar. 30	5:00 PM	Youngstown	Fr. M. Orlich
Sun., Apr. 6	5:00 PM	Cleveland	Fr. M. Katanic
Sun., Apr. 13	5:00 PM	Canton	Fr. I. Kisin
Sun., Apr. 20	5:00 PM	Hermitage	Fr. Z. Jakovljevic

Date	Time	Place	Homilist
Washington Deanery			
Sun., Mar. 9	6:00 PM	Washington	Fr. D. Majstorovic
Sun., Mar. 16	Pan-Ortho. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	6:00 PM	Steelton	Fr. M. Slovesko
Sun., Mar. 30	6:00 PM	Boston	Fr. I. Marjanovic
Wed., Apr. 2	6:00 PM	Lebanon	Fr. S. Jockovic
Sun., Apr. 6	6:00 PM	Paterson	Fr. Z. Radovic
Fri., Apr. 11	6:00 PM	Elizabeth	Fr. Z. Velimirovic
Sun., Apr. 13	6:00 PM	New York	Fr. T. Stojic
Sun., Apr. 20	6:00 PM	Philadelphia	Fr. A. Micic
Wed., Apr. 23	10:00 AM	Portland	Fr. A. Vlajkovic

Date	Time	Place	Homilist
St. Petersburg Deanery			
Fri., Mar. 14	10:00 AM	North Miami	to be announced
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Fri., Mar. 21	10:00 AM	Atlanta	to be announced
Fri., Mar. 28	10:00 AM	Greensboro	to be announced
Fri., April 4	10:00 AM	Jacksonville	to be announced
Fri., April 11	7:00 PM	St. Petersburg, FL	to be announced
Fri., April 18	10:00 AM	Orlando	to be announced

The faithful are encouraged to check with their parish priest for the times and schedule of the Liturgy of Presanctified Gifts and Akathist services in their community.

Date	Time	Place	Homilist
Chicago Deanery			
Sun., Mar. 9	6:00 PM	Rockford	Fr. D. Krosnjar
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	6:00 PM	Lansing	Fr. D. Spasovic
Sun., Mar. 30	6:00 PM	St. Elijah Merrillville	Fr. A. Novakovic
Sun., Apr. 6	6:00 PM	Holy Resurr, Chicago	Fr. R. Jakovljevic
Sun., Apr. 13	6:00 PM	So. Bend	Fr. L. Kostur
Sun., Apr. 20	6:00 PM	Joliet	Fr. D. Popovic

Date	Time	Place	Homilist
Detroit Deanery			
Sun., Mar. 9	as celebrated in your area		
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	7:00 PM	Ravanica, Detroit	Fr. M. Djindjilovic
Sun., Mar. 30	7:00 PM	St. Petka, Detroit	Fr. R. Obsenica
Sun., Apr. 6	6:00 PM	Monroe	Fr. Z. Urosev
Sun., Apr. 13	as celebrated in your area		
Sun., Apr., 20	as celebrated in your area		

Date	Time	Place	Homilist
Milwaukee Deanery			
Sun., Mar. 9	6:00 PM	Rockford	Fr. D. Krosnjar
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	as celebrated in your area		
Sun., Mar. 30	6:00 PM	Racine	Fr. B. Koncarevic
Sun., Apr. 6	6:00 PM	Milwaukee	Fr. M. Pantic
Sun., Apr. 13	6:00 PM	Lake Forest, IL	Fr. M. Vesin
Sun., Apr. 20	as celebrated in your area		

Date	Time	Place	Homilist
St. Louis Deanery			
Sun., Mar. 9	as celebrated in your local area		
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Sun., Mar. 23	local time	St. Louis	to be announced
Sun., Mar. 30	local time	Omaha	Fr. B. Kosanjin
Sun., Apr. 6	6:00 PM	Dallas, Ft. Worth	to be announced
Sun., Apr. 13	6:00 PM	Galveston	Fr. D. Tiosavljevic
Sun., Apr. 20	6:00 PM	Houston	Fr. S. Veselinovich

Date	Time	Place	Homilist
Duluth Deanery			
Sun., Mar. 9	as celebrated in your local area		
Sun., Mar. 16	Pan-Orth. Vespers as celebrated in your area		
Wed., Mar. 19	5:00 PM	Duluth	Fr. B. Zjalic
Sun., Mar. 23	10:00 AM	Duluth	Fr. L. Krstic
Wed., Mar. 25	5:00 PM	Hibbing	Fr. Z. Savich
Sun., Mar. 30	as celebrated in your local area		
Wed., Apr. 2	5:00 PM	Holy Apostles GOC, Duluth	Fr. A. Zersich
Sun., Apr. 6	10:00 AM	Chisholm	
Wed., Apr. 9	5:00 PM	Chishom	Fr. T. Sas
Sun., Apr. 13	as celebrated in your local area		
Wed., Apr. 16	5:00 PM	St. Paul	Fr. Z. Savic
Sun., Apr. 20	as celebrated in your local area		

ORTHODOX MISSION IN AMERICA

by Cathryn Slovensky

“Go, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, teaching them to obey everything that I have commanded you. And remember, I am with you always, to the end of the age.” (Matthew 28:19-20)

When we Orthodox in America heed the mission imperative to “make disciples of all nations,” we face special challenges. America is unique in its multiethnic diversity and pluralistic religious atmosphere. If we are to discern the climate of our time, we must understand modernity and how it defines American culture.

Industrialized technology, advanced telecommunications, and capitalism have created a global culture of which our great-grandparents could never have conceived, and the implications of these three areas have affected every arena of twenty-first-century American life. For instance, modern medical technology on the one hand benefits humankind (for just one example, it has advanced to such a degree that unborn infants with birth defects may be surgically repaired in utero), while on the other hand, that same technology has found more sophisticated (and “hidden”) ways of killing people.

This double-edged aspect of modernity has created a kind of schizophrenia within our culture in the fields of medical ethics, politics, sexuality, and religion. It doesn’t take a sociologist to see the failure of modernity in many aspects, from its blatant individualism and narcissistic hedonism to its absolute moral relativism.

While we have witnessed the failure of other ideologies in other cultures during the twentieth and twenty-first centuries (the crumbling of the Berlin Wall and the ousting

of Saddam Hussein, to name just a few), we have also witnessed the inadequacy of the American culture to give meaning to life at its deepest level, to provide integrity in the midst of the compartmentalization that we experience in every area of modern life. Headlines from any American newspaper dispute the conviction of many that we are evolving into more enlightened and “better” human beings.

Orthodoxy’s Opportunity

One of Orthodoxy’s greatest challenges is to define true Christianity, as opposed to how many Americans define it. What do the unchurched in America see when they look at what purports to be Christianity? They see 23,000-plus denominations, all operating independently from one another, all claiming to have “the truth” (hardly the “oneness” that Christ calls us to in the New Testament). Or perhaps they see the crisis of sexual abuse, the high divorce rates, misuse of finances, infighting, ugly slanders, and the lack of accountability, all in the name of God. Or they may encounter the “fortress mentality” of those who have retreated from the world to avoid being tainted by it or the various forms the New Age movement has taken, from “cleansing” colonics and crystal therapy to channeling voices from the past for guidance. Those who are looking at the spiritual smorgasbord offered in America may conclude that if Christianity is any or all of

the above—this ugly, paltry, superficial, weird thing—they want nothing to do with it.

As Orthodox in twenty-first-century America, we must see America’s ongoing moral, political, and religious crises as our opportunity. We have the great responsibility of speaking truth into what is a post-Christian nation (regardless of surveys that report that more than half of the American population consider themselves to be “Christian”), to hold up the ancient faith to people who clamor for everything “new,” to persuade those in false religions to come to the one holy, apostolic faith, and to model a life that is truly Christian.

Most importantly, we must live out this true Christianity using all the tools we are given within Orthodoxy, so that a watching world might desire to “come and see,” always remembering that the most perfectly reasoned explanation of the meaning of human life never speaks as loudly as a life lived with true integrity. While some may be captured by the ancient beauty of our services (the music, the scent of the incense, the beauty of the icons, the taste of the blessed bread), they will remain because of the integrity lived out within living communities that serve God and the world.

Confronting Our Own Weaknesses

This responsibility also entails confronting some of our own weaknesses. We must present the Orthodox faith and guard against the tendency to let it be defined by our ethnic identity. We must be very careful to be Orthodox first and Serbian, Greek, Ukrainian, Russian (and so on) second. While our national heritage enriches our faith, it should never define it. We must welcome new converts warmly, knowing that they, too, must adapt themselves to the faith in all its expression and worship, rather than trying to adapt Orthodoxy to suit themselves. We must strive for unity among the different ethnicities and dioceses while

continued on p. 7

THE BALKANS QUAGMIRE

'Independent' Kosovo: A threat, not a country

Posted on WorldNetDaily (www.wnd.com) February 20, 2008

By James George Jatras

Abraham Lincoln was fond of asking the rhetorical question: "If you call a tail a leg, how many legs does a dog have? Five? No, calling a tail a leg don't make it a leg."

That pretty much sums up the recent unilateral declaration of independence by Albanian Muslims in the Serbian province of Kosovo. Several countries, disgracefully led by the United States, have recognized Kosovo. Major media have hailed creation of the "world's newest country." But calling Kosovo a country doesn't make it one.

Serbia has denounced the move as the illegal creation of a "separatist entity" on its sovereign territory and has handed down criminal indictments against several of the top Albanian Muslim leaders. Now under way is a sharp global competition to see which governments will recognize Kosovo and which will not. Under heavy pressure from the U.S. State Department, most European countries will meekly comply. Some, like Cyprus with its Turkish-occupied north and Spain with its Basque separatist movement, will not.

In short, an action State Department bureaucrats touted as "settling Kosovo's status" has resulted in anything but. Outside of Europe, the picture is even fuzzier. Russia will reject Kosovo's independence, and expected to take the same line are China, India, Indonesia, Nigeria, South Africa, Brazil and many others. Russia will veto any effort to extend Kosovo membership in the United Nations.

Any sovereign state with restive ethnic or religious minorities would recognize Kosovo at its own peril. What Washington seeks to inflict on Serbia today could be the fate of the American southwest tomorrow. Israel, in particular, is closely pondering its next move. While loath to anger Washington, Jerusalem must consider that a Kosovo precedent could, absent any negotiated agreement, prompt proclamation of a Palestinian state, to be recognized by Arab and Muslim regimes. The same precedent could apply to heavily Muslim areas such as Galilee and the Negev within Israel's formal borders.

At a special press briefing, outgoing Under Secretary of State for Political Affairs Nicholas Burns - who is often mentioned as a possible secretary of state under a Democratic administration - hailed support for Kosovo from the Organization of the Islamic Conference and Muslim governments. Happily claiming that a "vastly majority Muslim state" has been carved out of Serbia, a European Christian country, Burns said: "We think it is a very positive step that this Muslim state, Muslim majority state, has been created today."

Burns' remarks reflect a desperate hope by the Bush administration that displays of American pro-Islamic favoritism in the Balkans and support for a Palestinian state (its domination by Hamas notwithstanding) will buy the good will of hostile devotees of the "religion of peace and tolerance." Their gratitude is manifest in the jihad terror plot to attack Fort Dix, N.J., where four of the six defendants are Albanian Muslims from the Kosovo region. The offenders' presence in the United States - three of them illegal aliens and one brought to the U.S. by the Clinton administration as a refugee, another example of "gratitude" - stems from the fact that a broadly based support network for the terrorist "Kosovo Liberation Army," KLA, has been allowed to operate with impunity in the New York-New Jersey-Pennsylvania area, raising funds and collecting weapons, not to mention peddling influence with American politicians.

Meanwhile, Christian Serbs in Kosovo are bracing for the worst. "We are all expecting something difficult and horrible," said Bishop Artemije, pastor of Kosovo's Orthodox Christians. "Our message to you, all Serbs in Kosovo, is to remain in your homes and around your monasteries, regardless of

what God allows or our enemies do."

The bishop's flock has good reason to fear. Far from the usual claims that NATO stopped a humanitarian catastrophe in Kosovo in 1999, the past nine years have seen a slow-motion genocide in progress against the province's Christian Serbian population under the nose of the U.N. and NATO, and at times with their facilitation. Two-thirds

of the U.N. John Bolton has warned: "Kosovo will be a weak state susceptible to radical Islamist influence from outside the region, with the support from some Albanians, in other words, a potential gate for radicalism to enter Europe." If allowed to consolidate, an independent Kosovo would become a way station toward an anti-American, anti-Israel, anti-Christian "Eurabia."

With a stroke of his pen, President Bush...has triggered the perfect international storm: shattering the principle of the territorial integrity of sovereign nations, encouraging violent separatists worldwide...

of the Serbian population already has been expelled and have not been able to return safely to their homes, along with similar proportions of other groups (Roma, Gorani, Croats and all the Jews). Over 150 churches and monasteries have been destroyed, with crosses and icons of Christ attracting particular vandalistic rage, a testament to Kosovo Albanians' supposed secularism and pro-Western orientation.

Hundreds of new Saudi-funded mosques fomenting the extreme Wahhabi doctrine have sprung up. Kosovo is visibly morphing from part of Europe into part of the Middle East. In contrast to Under Secretary Burns' cheerleading, former U.S. Ambassador to

Around the world, jihad terror usually goes hand-in-hand with organized crime. Kosovo is the perfect case in point. The supposed authorities of the would-be state are themselves kingpins in the Albanians Mafia, whose network extends throughout Europe and has a significant presence in New York City. Besides all the international aid dumped down the Kosovo rat hole, or carted off by corrupt officials, the only real "industry" is crime: drugs (heroin from Afghan opium), slaves (kidnapped women and children from Moldova, Ukraine and other countries brought in for local "service" - there are lot of lonely international bureaucrats in Kosovo - or shipped off into Europe), and weapons

(the missile that hit the U.S. Embassy in Athens in 2006 and the explosives used in the London and Madrid train bombings came through Kosovo).

What will happen now in Kosovo? It would be up to the KLA and their supporters to decide whether to kick off a new cycle of violence by attacking Serbs who refuse to submit to their "authority." Serbia in fact has been beefing up its legitimate state institutions in areas where Serbs are concentrated, which the Albanians have threatened to shut down as - believe it or not - illegal separatist structures. We will see if the political violence unleashed by the act of recognition will be matched by physical violence on the ground. Meanwhile, Serbia will undertake undisclosed countermeasures to undermine the illegally declared KLA- and Mafia-ruled entity and force resumption of negotiations to achieve a valid settlement. Let us hope they succeed.

With a stroke of his pen, President Bush, by heeding the State Department's bad advice to recognize a supposedly independent Kosovo, has triggered the perfect international storm: shattering the principle of the territorial integrity of sovereign nations, encouraging violent separatists worldwide, provoking a needless confrontation with Russia and other countries, boosting the jihad terrorist and organized crime threat to Europe and America, and creating conditions for a human rights and religious freedom nightmare. In terms of far-reaching consequences, it may be the worst blunder of his presidency. Which is saying a lot.

James George Jatras is director of the American Council for Kosovo, publisher of "Hiding Genocide in Kosovo: A Crime against God and Humanity" by Iseult Henry, a current member of the international mission in Kosovo. Jatras previously served as a policy analyst for the U.S. Senate Republican leadership and as a U.S. Foreign Service Officer.

SERBS OF KOSOVO VOW TO REMAIN IN SERBIA

The Serbian residents of Kosovo and Metohija have uniformly condemned the self-declared independence of the Serbian province by the Albanian separatists, and have made known their defiance in open protests held in many Serbian enclaves, including Kosovska Mitrovica and Gracanica. The Serbian population there has vowed to maintain their Serbian citizenship and ties to Serbia proper, while the Serbian authorities for their part have also pledged their continuing assistance and support.

Thousands of Serbs rallied in Kosovska Mitrovica on February 18 to show their continued allegiance to Serbia in the face of the Kosovo parliament's illegal unilateral declaration of independence.

KOSOVO IS SERBIA

His Grace Bishop Artemije of Raska and Prizren serving a special prayer service for the welfare of the people of Kosovo and the safety of the Serbian people, at St. Demetrius Church in Kosovska Mitrovica on February 16.

The Serbian population in the Serbian enclave around the world-renowned Gracanica Monastery also show their rejection of Kosovo's self-styled independence.

HOLY SYNOD STATEMENT ON KOSOVO DEVELOPMENTS

continued from p. 1

belonged to the past of Europe and the world. In this particular case, this means granting new legitimacy to centuries of Ottoman violence with its impact on the entire region, as well as re-applying the fascist solution (that of Mussolini and Hitler) to the Kosovo issue dating back to the times of WW II, when Kosovo and Metohija were annexed to so-called Greater Albania, when thousands of Orthodox Christian Serbs were expelled from their secular homes, as also in 1999, with the objective of not having them return, ever.

We are deeply appalled by the fact that, according to the words of an American ambassador, it was to bring about the presently announced illegitimate and illegal recognition by the governments of the United States of America, Great Britain, Germany, France, Italy and others, of the self-declared Kosovo independence that Serbia and Montenegro were bombed in the first place. Thus, the supposed protection of human and minority rights by bomb attacks under the code name "Merciful Angel" was merely a preparation for this final trampling down of justice and for tearing the heart out of Serbia's breast.

We expect the United Nations and the Security Council to urgently step up in the defense and protection of the infringed human rights, the rights of religion and statehood, of the Republic of Serbia, in the spirit of their very Charter and of Resolution 1244, as well as its international obligations.

CANADA SHOULD SAY NO TO KOSOVO INDEPENDENCE

*By James Bissett
From The Ottawa Citizen, Feb. 19, 2008.*

Kosovo's unilateral declaration of independence should not be recognized by Canada. It has not been authorized by the United Nations and is therefore in violation of international law, the United Nations Charter and the Helsinki Final Accords. In addition, UN resolution 1244, which ended the bombing of Serbia, reaffirms Serbia's sovereignty over Kosovo.

The basic principles of territorial integrity and state sovereignty have governed the relations between states since the treaty of Westphalia in 1648. While they have been violated many times in the intervening years, usually by acts of aggression by dictators, they remain the essential components of international law.

After the cataclysmic events of two world wars and the dropping of the atomic bombs on Hiroshima and Nagasaki the framers of the United Nations incorporated the principles of territorial integrity and state sovereignty into the United Nations Charter. The Charter was seen as the primary safeguard of peace and security in a nuclear age. The Helsinki Final Act of 1975 reinforced these principles by adding to them the principle of the inviolability of borders.

These are fundamental principles and they have universal application. They cannot be set aside because of special cases or because they present an obstacle to the policy objectives of a powerful nation. Their message is simple and clear -- borders cannot be changed without the consent of the state involved.

In the spring of 1999 the U.S.-led NATO countries intervened militarily in Kosovo and, in violation of the UN Charter, bombed Serbia. The bombing was justified on allegations that genocide and ethnic cleansing were taking place in Kosovo. We now know these allegations

were completely unfounded.

In the three years of armed conflict in Kosovo leading up to the bombing by NATO the UN estimates there were a total of 4,600 people killed during the fighting and this figure includes both Serbs and Albanians. In fact, so far there have been only a little over 2,000 bodies discovered. This in itself is a tragic figure, but it is not genocide.

As for ethnic cleansing it is now generally acknowledged that the mass expulsion of the Albanians took place after the bombing started. While there were thousands of Albanians displaced within Kosovo as a result of two years of armed conflict there was not a deliberate policy of ethnic cleansing taking place.

Although the western media continue to justify the independence of Kosovo on the grounds of ethnic cleansing and atrocities committed by Slobodan Milosevic's security forces the facts do not support these allegations. They do stand, however, as testimony to the success of NATO's propaganda machine.

The intervention in Kosovo had nothing to do with humanitarian reasons but was deliberately designed to justify the continued existence of NATO and to fundamentally change its role from a purely defensive organization acting in accordance with the UN Charter into one that could intervene wherever or whenever it decided to do so, and with or without UN approval.

There have been numerous reports that western security agencies trained, equipped and armed members of the Kosovo Liberation Army (KLA) and sent them back into Kosovo to assassinate Serbian mayors, police officials and Albanians who did not support their cause. It was a highly successful operation and it fuelled the armed rebellion by the KLA.

In August 1998 - seven months before the NATO bombing - the U.S. Senate Republican Policy Committee reported that, "planning for a U.S.-led NATO intervention in Kosovo is largely in place. ... The only missing element seems to be an event with suitably vivid media coverage that could make the intervention politically saleable. ... That the administration is waiting for a 'trigger' is increasingly obvious." That trigger was soon to be pulled. It was the highly suspicious "Racak" massacre that, as Madeleine Albright said, was the galvanizing incident that led to the bombing.

The bombing of Serbia by NATO without UN approval was a historical turning point. The precedent had been set. The UN Charter could be subverted if the military intervention could be cloaked and justified in terms of humanitarianism.

The intervention in Iraq was to follow but this time not all of the NATO countries went along with the American initiative. Many of those who supported the bombing of Serbia condemned the invasion of Iraq. There seemed some hope that a lesson had been learned- that violation of the UN Charter leads to a slippery slope and a return to the days when the resolution of international disputes would only be by the use of force.

The recognition of Kosovo outside of the UN framework will set a dangerous precedent. Prime Minister Stephen Harper has said that Canada should make foreign policy decisions that are not only independent but are noticed by other powers around the world. Here is an opportunity for Canada to illustrate both of these objectives and stand firm for the UN Charter - by saying no to the recognition of Kosovo.

James Bissett served as Canadian ambassador to Yugoslavia.

DOES BALKANIZATION BECKON ANEW?

by Patrick J. Buchanan

From the website of *Chronicles: A Magazine of American Culture*
[www.chroniclesmagazine.org], February 18, 2008

When the Great War comes, said old Bismarck, it will come out of "some damn fool thing in the Balkans."

On June 28, 1914, Gavrilo Princip shot the archduke and heir to the Austrian throne Franz Ferdinand in Sarajevo, setting in motion the train of events that led to the First World War.

In the spring of 1999, the United States bombed Serbia for 78 days to force its army out of that nation's cradle province of Kosovo. The Serbs were fighting Albanian separatists of the Kosovo Liberation Army (KLA). And we had no more right to bomb Belgrade than the Royal Navy would have had to bombard New York in our Civil War.

We bombed Serbia, we were told, to stop the genocide in Kosovo. But there was no genocide. This was propaganda. The United Nations' final casualty count of Serbs and Albanians in Slobodan Milosevic's war did not add up to 1 percent of the dead in Mr. Lincoln's war.

Albanians did flee in the tens of thousands during the war. But since that war's end, the Serbs of Kosovo have seen their churches and monasteries smashed and vandalized and have been ethnically cleansed in the scores of thousands from their ancestral province. In the exodus they have lost everything.

The remaining Serb population of 120,000 is largely confined to enclaves guarded by NATO troops.

"At a Serb monastery in Pec," writes the Washington Post, "Italian troops protect the holy site, which is surrounded by a massive new wall to shield elderly nuns from stonethrowing and other abuse by passing ethnic Albanians."

On Sunday, Kosovo declared independence and was recognized by the European Union and President Bush. But this is not the end of the story. It is only the preface to a new history of the Balkans, a region that has known too much history.

By intervening in a civil war to aid the secession of an ancient province, to create a new nation that has never before existed

and, to erect it along ethnic, religious and tribal lines, we have established a dangerous precedent. Muslim and Albanian extremists are already talking of a Greater Albania, consisting of Albania, Kosovo and the Albanian-Muslim sectors of Serbia, Montenegro and Macedonia.

If these Albanian minorities should demand the right to secede and join their kinsmen in Kosovo, on what grounds would we oppose them? The inviolability of borders? What if the Serb majority in the Mitrovica region of northern Kosovo, who reject Albanian rule, secede and call on their kinsmen in Serbia to protect them?

Would we go to war against Serbia, once again, to maintain the territorial integrity of

our new allies, the KLA, have been credibly charged with human trafficking, drug dealing, atrocities and terrorism.

And the clamor for ethnic self-rule has only begun to be heard.

Rumania has refused to recognize the new Republic of Kosovo, for the best of reasons. Bucharest rules a large Hungarian minority in Transylvania, acquired at the same Paris Peace Conference of 1919 where Croatia, Slovenia and Bosnia-Herzegovina were detached from Vienna and united with Serbia.

Abkhazia and South Ossetia, two provinces that have broken away from Georgia, are invoking the Kosovo precedent to demand recognition as independent nations.

As our NATO expansionists are anxious to bring Georgia into NATO, here is yet another occasion for a potential Washington-Moscow clash.

Spain, too, opposed the severing of Kosovo from Serbia, as Madrid faces similar demands from Basque and Catalan separatists.

The Muslim world will enthusiastically endorse the creation of a new Muslim state in Europe at the expense of Orthodox Christian Serbs. But Turkey is also likely to re-raise

the issue as to why the EU and United States do not formally recognize the Turkish Republic of Northern Cyprus. Like Kosovo, it, too, is an ethnically homogeneous community that declared independence 25 years ago.

Breakaway Transnistria is seeking independence from Moldova, the nation wedged between Rumania and Ukraine, and President Putin of Russia has threatened to recognize it, Abkhazia and South Ossetia in retaliation for the West's recognition of Kosovo.

If Putin pauses, it will be because he recognizes that of all the nations of Europe, Russia is high among those most threatened by the serial Balkanization we may have just reignited in the Balkans.

By intervening in a civil war to aid the secession of an ancient province, to create a new nation that has never before existed and, to erect it along ethnic, religious and tribal lines, we have established a dangerous precedent.

Kosovo, after we played the lead role in destroying the territorial integrity of Serbia?

Inside the U.S.-sponsored Federation of Bosnia and Herzegovina, the autonomous Serb Republic of Srpska is already talking secession and unification with Serbia. On what grounds would we deny them?

The U.S. war on Serbia was unconstitutional, unjust and unwise. Congress never authorized it. Serbia, an ally in two world wars, had never attacked us. We made an enemy of the Serbs, and alienated Russia, to create a second Muslim state in the Balkans.

By intervening in a civil war where no vital interest was at risk, the United States, which is being denounced as loudly in Belgrade today as we are being cheered in Pristina, has acquired another dependency. And

LENTEN PRAYER OF ST. EPHRAIM THE SYRIAN

O Lord and Master of my life, take from me the spirit of sloth, despair, lust of power, and idle talk. But give rather the spirit of chastity, humility, patience, and love to Thy servant.

Yea, O Lord and King, grant me to see my own transgressions, and not to judge my brother, for blessed art Thou, unto ages of ages. Amen.

Kosovo Albanians

continued from p. 2

"From a historical perspective, I have no comment to make on this nonsense. You can call these monuments Byzantine, but there's no doubt that they are Serbian Orthodox Byzantine heritage. For professionals, the matter doesn't even merit discussion. Therefore, it's a Serbian, Orthodox part of the great Byzantine civilization where I don't see any Albanian element," says Lidov.

Belgrade could turn to UNESCO, on whose list the protected cultural monuments and monasteries mentioned on the site - such as High Decani and Gracanica - are included. However, the institution has yet to react, as Serbia has to make the first move.

Sar Mountain is presented as a part of the Albanian Alps, while tourists can learn for the first time that Kosovo has a sea, that is to say that "near Pristina, the Dren Valley is located that links the White Drim to the Albanian Sea by the shortest route."

Deputy Minister for the Protection of Cultural Heritage Miomir Korac told B92 that sites like these say more about the people that create them than give any relevant information of historical significance.

"Such a view has no weight in serious European and scientific circles. So, you can say on the site that these Serbian cultural heritage sites in Kosovo are Ilyrian-Byzantine, you can call them Icelandic, you can say that I don't know what territory and time they belong to, but, you know, in science there are certain things that are embedded," said Korac.

GREEK PRIMATE PASSES; NEW PRIMATE ELECTED

ATHENS, GREECE, Feb. 7 -- His Eminence Metropolitan Hieronymos of Thebes and Levadeia was elected today as Archbishop of Athens and Primate of the Church of Greece by the Church's Holy Synod. He succeeds His Beatitude Archbishop Christodoulos, 68, who fell asleep in the Lord after a seven-month bout with cancer on January 28.

The late Archbishop Christodoulos had served as primate of the Church of Greece since 1998, when he was elected age 58, becoming the youngest primate ever of the Greek Church.

As Archbishop of the Church of Greece, Christodoulos was a leader not reluctant to address difficult issues. He stressed the importance of the Church's pastoral and social ministries, especially to the underprivileged including abused women, single mothers, the homeless, and those suffering from addictions.

Archbishop Christodoulos was an outspoken defender of the Orthodox identity of the Greek nation. He often criticized secular leaders and educators who sought to keep the Church at arm's length from state affairs. He also invited criticism by some for his meet-

Archbishop Christodoulos

Archbishop Hieronymos

ing with Pope John Paul II when he visited Greece.

The newly-elected Archbishop Hieronymos, 70, has worked on Church committees dealing with religious education, church property, Church-state relations, and Church scholarships. He was also vice-chairman of the Church of Greece's radio station.

Under his archpastoral care the Metropolis of Thebes and Levadeia saw the

establishment of boarding schools, orphanages, a foster care program, shelters for the elderly, rehabilitation centers for the mentally challenged, a training center for children with special needs, a drug abuse prevention center, parish cultural centers, youth centers, a Metropolis Church camp and food banks. He was also instrumental in the revitalization of six men's monasteries and 17 women's monasteries in the Metropolis.

THE SERBIAN ORTHODOX DIOCESE OF EASTERN AMERICA

The Ecclesiastical Court in Mars, PA

In the Ecclesiastical Court of this Diocese, divorce proceedings have been initiated by **Stanimir Grujic** from North Royalton, OH, against his estranged wife **Kristina Pavlovic**, whose current address is unknown.

Whereas the wife's whereabouts are unknown, and unless She responds to this public notice within 14 days from the date of publication of this notice, the Court hereby appoints V. Rev. Stavrophor Rastko Trbuhovich, parish priest of St. Stephen Serbian Orthodox Church in Lackawanna, NY, as proxy for the defendant, in accordance with Article 56 of the Statutes for Ecclesiastical Courts, whereby this case shall proceed and be concluded, the decision of which shall be binding upon both parties.

From the Office of the Ecclesiastical Court of the Serbian Orthodox Diocese of Eastern America in Mars, Pennsylvania. (Ecc. 2/08).

ORTHODOX MISSION

continued from p. 3

avoiding the politically correct ecumenism that often characterizes many major church movements today.

While we embrace and practice the forms of "right worship," we must also guard against letting those forms solely define our faith, whether to other non-Orthodox denominations or the unchurched. Lorenzo Scupoli, a sixteenth-century Venetian priest, wrote many years ago in the classic work *The Spiritual Combat*,

If you want to unite your spirit with God, you need to understand the true nature of spirituality. . . . Some consider only appearances. They concentrate on penances, vigils, fasting, and other physical deprivations. Others indulge in long prayers, attend public services frequently, spend many hours in church, and take Communion as often as they can. . . . While these tools are useful in the spiritual life, they are not its essence. They help beginners in their struggle against human nature, which is indifferent to good and inclined to evil. . . . They also are the precious fruits of the spiritual life. Many perform these things with no desire at all for some resulting sensual pleasure. They honestly want to know the grandeur of divine goodness and the depth of their own ingratitude. Such people want to increase their love of God while discovering self-denial. They want to follow their Lord, shouldering his cross. They receive the Lord's Supper for no other reason than the honor of God and a closer union with him. . . . It is quite different when we ignorantly think of our devotion as external acts. There is nothing wrong with these behaviors, but when wrongly applied, they become a hazard. We can become so attached to these rituals that we completely neglect to notice any inner movement of our hearts. Then we become filled with empty ideas and think that we have tasted the joys of paradise and the delights of angels. We think we have seen God when all we have seen is the devil's decoy.

We must strive to achieve the balance of not conforming to the culture around us, while also guarding against judging one another in the midst of our communal journey of faith, keeping in mind our Savior's words, "Do not judge, so that you may not be judged" (Matthew 7:1). We must continue to let the monasteries and parishes inform one another and be grateful for our interdependency, while at the same time not laying the template of either on the other.

Being Who We Are

If we devote ourselves to God, practice our Orthodox faith, and stand for truth in the midst of our pluralistic society, we will be the "salt" that God has called us to be (Matthew 5:13). Frank Schaeffer, in his timely book, *Dancing Alone: The Quest for Orthodox Faith in the Age of False Religions*, speaks about our responsibility very well:

It seems to me that the quest of the Orthodox Church in our culture must be that the Church be true to itself, true to the love its martyrs died for, true to Christ. . . . While everything else in our culture changes, the Orthodox Church must have the courage to be timeless. Far from "updating" and making itself more "relevant," the Church must have the courage to stand uncompromisingly for goodness and, in the eyes of the world, to be "irrelevant" . . . As the collapsing secular world looks for hope, the Orthodox Church must be distinguished, not by its "modernism," "ecumenism," or "political correctness," but by its steadfastness, purity, and spiritual light. The Orthodox Church must be seen to have stood firm when all else was shaken, changed, and swept away. The Orthodox Church must be the one true thing, the pearl above price, untarnished. It must hold faithful to its original sacramental and evangelistic call. . . . we must be willing to pay the price, even to be ridiculed, persecuted, and rejected, because we stand for love, beauty, and mercy in a loveless, ugly age . . .

May God grant us the grace to be salt and light in a culture that is in great need of both.

Cathryn Slovensky's home church is Holy Trinity Orthodox Church, Butte, Montana

26TH ANNUAL CANADIAN DIOCESAN ASSEMBLY

continued from p. 1

Resolution:

We, the clergy and delegates of the 26th annual Assembly of the Canadian Diocese, gathered at the St. Sava Church in Toronto from February 8 – 10, 2008, headed by our archpastor His Grace Bishop Georgije of Canada, send our greetings to His Holiness Patriarch Pavle of Serbia and to all the members of the Holy Hierarchical Assembly of the Serbian Orthodox Church.

We express great concern that, despite all appeals, the situation in Kosovo and Metohija continues to be unchanged, that the Serbian people and the Serbian church are still subject to tortures by extremist Albanians and to pressures by the international and local institutions in Kosovo and Metohija, which should be working for the protections of all national and state interests of Serbia in that southern Serbian territory.

We firmly support the efforts of those state establishments in the Republic of Serbia, which work for the respecting of the regulations of international law regarding the protection of the territorial integrity and sovereignty of the member states of the international community, and of the protection of their borders. At the same time we demand that all state agencies of Serbia and all political figures fulfill their duties towards the Constitution of the Republic of Serbia regarding the preservation of the centuries-old Serbian territories of Kosovo and Metohija as an integral part of Serbia.

We express, at the same time, our deep gratitude to the standing members of the Security Council of the UN, the Russian Federation and People's Republic of China as well as the other countries throughout the world who support the Serbian people in defending their centuries-old territory.

We strongly condemn the announced separatist declaration of the independence of the Albanians in Kosovo as a one-sided proclamation of a quasi-state by the US and some countries, members of the European Union, as illegitimate acts, and call upon all state agencies of Serbia to clearly and vocally renounce and proclaim them invalid and non-obligatory for the Serbian people and Serbian state.

We stand united with our Bishop, knowing his position on the liturgical services is the position of the Church; that his position means respecting the decisions of the Holy Hierarchical Assembly that the liturgical order remain the same as was left to us by our Fathers. It is the liturgical order from which grace-filled gifts came forth bringing to place many Saints.

We are following with concern the new rushed moves towards ecumenism. We accept ecumenism as our witnessing of our Orthodox faith before other non-Orthodox churches, and not as a co-existing or submission of the Orthodox Church to some other church denomination. The truth of Orthodoxy was transmitted by a host of saints, many of whom sealed the faith by sacrificing their lives. It must not be permitted that someone trample upon these sacrifices so easily.

We offer our prayers for the health of our holy Patriarch and call upon all the faithful to follow his holy image in

resonating everything which is of the Church.

With sadness we are following the harassment of the Serbian Church and nearly all of its dignitaries by un-churched and anti-church individuals, persons who know nothing about the Church but are putting themselves in the position of judges. These assaults are well organized and are taking place not only in the Fatherland but everywhere where the Serbian Church lives and works, from Canada to Australia.

We call upon all people of God to listen to their Church and the holy Fathers and not those stirring usurpations and illiterates, and at times even paid or evil-charged psychopaths, whose weaknesses are being used by some centers. We accountably allege: not one of those attacking the Church, and of whose identities we are aware, is a part of the Church; these are individuals who stand outside the Church and do only wrong to the Church. One of the church commandments is: do not read heretical books. All of these writings-attacks directed against the Church are worse than heresy, they are desecration.

The Assembly of the Canadian Diocese, with one accord, supports their diocesan leaders in their efforts to maintain order in the Church, especially in the colonies where there are open intentions of imposing secular laws in the church, such as the case with Niagara Falls and Hamilton.

We express our full support to the Temporary trusteeship in Hamilton which is courageously standing in defense of the Church and we call upon them to endure in their selfless sacrifice for their Church and Orthodox faith.

We appeal to the media establishments, in Serbia and the Diaspora, that in their actions they do not destroy the unity of the Serbian Church and Serbian people; we call upon them to promote unity in the Church and among the Serbian people.

We advise all our faithful: Listen to your church Fathers that have established our faith and listen to them on whom is the grace of the Holy Spirit, who are called to draw your attention to that path of tradition. Listen, therefore, to your priests when the Church and church-related affairs are in question and not the self-proclaimed ones who are without God's grace. According to the words of the Holy Apostle Paul: "Obey those who rule over you, and be submissive, for they watch out for your souls, as those who must give account. Let them do so with joy and not with grief, for that would be unprofitable for you" (Heb. 13, 17).

We call upon you, in these difficult moments, in which the attacks on our holy ones and our holy sites are multiplied and well organized, on our holy Orthodox faith, to bring your children to church regularly, that the Serbian young ones draw near to their Lord Jesus Christ. Come as a family, that as one great community we might be in prayer, that together we might beseech of our Lord for the salvation of our entire people.

Finally, we thank our kind hosts, the St. Sava church-school congregation in Toronto, for their love and hospitality.

NEWS BRIEFS

Orthodox not allowed in Jordan River on Theophany

Jericho, Jan. 18 (AsiaNews/Agencies) – No immersion in the waters of the Jordan River this year for Orthodox believers who gathered on its shores to celebrate the Feast Day of the Baptism of Jesus. They were prevented by Israeli security forces.

Several thousand pilgrims were able never the less to take part in a prayer service celebrated by the Greek Orthodox Patriarch of Jerusalem Theophilus III at the Qasr el-Yahud Monastery dedicated to St John the Baptist on the west bank of the river, a site which the Israelis closed at the start of the second Intifada in 2000 and have generally kept off limits ever since. Even on this exceptional occasion Israeli soldiers were everywhere.

At the end of the ceremony the faithful walked in procession to the river bank where according to tradition Jesus was baptized.

Thousands of pilgrims also gathered for a similar ceremony on the east bank of the river, in Jordan, which for some years has claimed that its side of the waterway is the true place where the baptism was performed.

Greek priest sentenced for loud bell

Athens, Greece, Jan. 11 (RIA Novosti) – A Greek Orthodox priest was given a suspended 70-day sentence after residents complained he rang his church bell too loudly and too often, national television reported on Friday.

Residents of a nearby resort town filed a lawsuit against the priest of the Assumption Church on Mount Pelion in Central Greece.

Court-appointed specialists measured the noise, and found that the volume exceeded the maximum permissible level set out by Greek law.

The Greek human rights commissioner said the problem is serious and "leads to noise pollution and reduced quality of life, and threatens citizens' health."

In 2005, the country's ombudsman backed two similar lawsuits, and asked the government to take measures to apply noise pollution laws to churches.

A similar case in the Netherlands last year led to a priest in Tilburg, 70 miles south of Amsterdam, being fined around \$7,000 each time he rang his church bell after being told to desist following complaints from local residents.

Women protest Mount Athos monks

Athens, Jan. 9 (AP)—A group of female protesters locked in a land dispute with the Greek Orthodox Church defied a 1,000-year-old ban and entered the all-male Mt. Athos monastic sanctuary in northern Greece, a police official said Wednesday.

A police spokesman said that the small group of nearby villagers, including at least six women, climbed over a fence Tuesday and briefly entered the self-governing peninsula, where women are strictly forbidden.

Parliament member Litsa Amanatidou Paschalidou was among the women who entered the sanctuary. She called it a "purely symbolic act," which was meant to send a message to the church to "pursue policies which serve the public and not its financial interest."

The protesters, who say the monks are making illegal claims on their property, broke away from a rally of more than 400 people and evaded a police cordon, entering Athos grounds.

Monks at 20 monasteries on the Athos peninsula have imposed a strict ban on women for nearly 1,000 years. The ban is upheld by Greece's constitution, and violations are punishable by up to a year in prison.

Paschalidou, the lawmaker, said the Athos land claims were based on titles dating back to the Middle Ages and the period of Ottoman Turkish rule. Greece has not completed a national land register, and land disputes are common.

OUR VIEW OUR VIEW OUR VIEW

THE YOUTH PAGES OF THE PATH OF ORTHODOXY, MARCH 2008

“Why do we fast?” “What’s the big deal about Lent?”

Sound familiar? These are some questions you may hear from your peers and even your family members and fellow parishioners as you approach the period of Great Lent, Holy Week, and Pascha (Easter). We recommend a little preparation for this time of the ecclesiastical year. Educating yourself about Lent and Pascha will benefit you, your family, and your community. Read on...

An Introduction to Great Lent

Excerpts from Fr Alexander Schmemmann's *Great Lent*

When a man leaves on a journey, he must know where he is going. Thus with Lent. Above all, Lent is a spiritual journey and its destination is Easter, “the Feast of Feasts.” It is the preparation for the “fulfillment of Pascha, the true Revelation.” We must begin, therefore, by trying to understand this connection between Lent and Easter, for it reveals something very essential, very crucial about our Christian faith and life. Is it necessary to explain that Easter is much more than one of the feasts, more than a yearly commemoration of a past event?

Anyone who has, be it only once, taken part in that night which is “brighter than the day,” who has tasted of that unique joy, knows it. [...] On Easter we celebrate Christ's Resurrection as something that happened and still happens to us. For each one of us received the gift of that new life and the power to accept it and live by it. It is a gift which radically alters our attitude toward everything in this world, including death. It makes it possible for us to joyfully affirm: “Death is no more!” Oh, death is still there, to be sure, and we still face it and someday it will come and take us. But it is our whole faith that by His own death Christ changed the very nature of death, made it a passage — a “passover,” a “Pascha” — into the Kingdom of God, transforming the tragedy of tragedies into the ultimate victory. [...]

Such is that faith of the Church, affirmed and made evident by her countless Saints. Is it not our daily experience, however, that this faith is very seldom ours, that all the time we lose and betray the “new life” which we received as a gift, and that in fact we live as if Christ did not rise from the dead, as if that unique event had no meaning whatsoever for us? [...] We simply forget all this — so busy are we, so immersed in our daily preoccupations — and because we forget, we fail. And through this forgetfulness, failure, and

sin, our life becomes “old” again — petty, dark, and ultimately meaningless — a meaningless journey toward a meaningless end. [...] We may from time to time acknowledge and confess our various “sins,” yet we cease to refer our life to that new life which Christ revealed and gave to us. Indeed, we live as if He never came. This is the only real sin, the

to it. [...] And yet the “old” life, that of sin and pettiness, is not easily overcome and changed. The Gospel expects and requires from man an effort of which, in his present state, he is virtually incapable. [...] This is where Great Lent comes in. This is the help extended to us by the Church, the school of repentance which alone will make it possible to receive Easter not as mere permission to eat, to drink, and to relax, but indeed as the end of the “old” in us, as our entrance into the “new.” [...] For each year Lent and Easter are, once again, the rediscovery and the recovery by us of what we were made through our own baptismal death and resurrection.

A journey, a pilgrimage! Yet, as we begin it, as we make the first step into the “bright sadness” of Lent, we see — far, far away — the destination. It is the joy of Easter, it is the entrance into the glory of the Kingdom. And it is this vision, the foretaste of Easter, that makes Lent's sadness bright and our lenten effort a “spiritual spring.” The night may be dark and long, but all along the way a mysterious and radiant dawn seems to shine on the horizon. “Do not deprive us of our expectation, O Lover of man!”

Glory be to God!

Great Lent 2008

- Forgiveness Sunday, March 9th.
- 1st Sunday of Lent — Sunday of Orthodoxy, March 16th.
- 2nd Sunday of Lent — Sunday of St. Gregory Palamas, March 23rd.
- 3rd Sunday of Lent — Sunday of the Veneration of the Cross, March 30th.
- 4th Sunday of Lent — Sunday of St. John Climacus, April 6th.
- 5th Sunday of Lent — Sunday of St. Mary of Egypt, April 13th.
- Palm Sunday — Entrance of our Lord into Jerusalem, April 20th.

PASCHA

— RESURRECTION OF OUR LORD, April 27th.

Sunday of Orthodoxy,
1st Sunday of Lent

St. Gregory Palamas,
2nd Sunday of Lent

St. John Climacus,
4th Sunday of Lent

St. Mary of Egypt,
5th Sunday of Lent

sin of all sins, the bottomless sadness and tragedy of our nominal Christianity.

If we realize this, then we may understand what Easter is and why it needs and presupposes Lent. For we may then understand that the liturgical traditions of the Church, all its cycles and services, exist, first of all, in order to help us recover the vision and the taste of that new life which we so easily lose and betray, so that we may repent and return

Did you know?

Bishop Varnava Nastich is the first American born Serbian to be canonized a saint. St. Varnava was born in Gary, Indiana in 1914. He returned to Serbia when he was nine. He became a bishop in 1947 and soon spoke out against the communist government. He spoke of freedom of conscience and freedom to worship. He was arrested and tried and sentenced.

In a train wreck he was injured and soon let out of prison. When his family and friends in America heard, they collected money to buy him a car, to make his life easier. Though Bishop Varnava was grateful for the gift, he didn't use it for himself. He took the gift and offered it to God. He used the car to drive sick priests to the doctor and to visit people everywhere, encouraging them not to give up, but to believe and hope. He made his car an instrument of salvation for many. He was a good steward of the gift that he received. He fell asleep in the Lord in 1964. Holy Bishop Varnava pray to God for us!

Fasting and Prayer

Our Lord Jesus Christ fasted for forty days in the desert. He conquered all temptations from the Evil One. To overcome temptations, our Lord showed us the strength of fasting. It's a kind of training. It helps us to live so as to have a little more time for prayer and thought. We look ourselves over to see if we have grown so used to neglecting things God wants us to do. Because we are all greedy, we discipline ourselves by giving up some kinds of food.

But fasting without prayer is like trying to drive a car without gasoline. A special prayer we say almost every day of Great Lent is known as *Lenten Prayer of St. Ephraim the Syrian*. Here it is:

**O Lord and Master of my life,
take from me the spirit of sloth,
despair, lust of power and idle talk.**

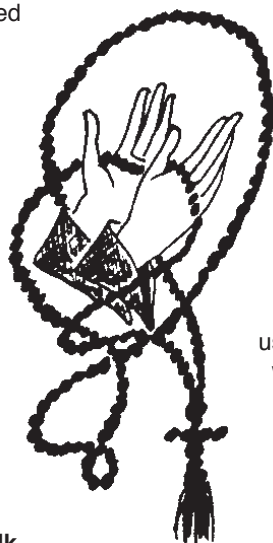
But give rather the spirit of chastity, humility, patience, and love to Thy servant.

Yea, O Lord and King, grant me to see my own sins, and not to judge my brother, for Thou are blessed unto ages of ages. Amen.

It is such a good and all-around prayer that captures all the important things. In order to understand the prayer better, here it is in different words:

In the first part we ask God to take away from us the will to be lazy and to be sad, the desire to get ahead of other people and to boast and brag. In the second part, we ask Him to give us a pure and humble spirit, the will to be patient with other people and to love them. Finally we ask Him to help us realize our own mistakes and keep us from judging the things other people do.

Most important, Jesus tell us, that when we fast, we should not be sad or upset and or let on to others the effort we are making. Instead, we should do whatever we do so only God sees it.

RECOMMENDED LENTEN READING:

From I-ville to You-ville by Mersine Vigopoulou

I-ville – a Kingdom where pride and selfishness dwell, and where people live by the motto “Me first!” You-ville – a Kingdom where humility and kindness have their home, and where people put the good of others before their own.

This is the story of a young boy named Stubborn, as he strives to become the first person of I-ville to make the difficult journey to the beautiful, joy-filled Kingdom of You-ville, and to become a citizen there.

As we join Stubborn in his adventures, we learn,

along with him, profound lessons in how to struggle against bad thoughts and feelings. Drawn from the teachings of the beloved Elder Paisios of Mount Athos, Greece (1924-1994), these lessons can be of tremendous spiritual benefit for young and old alike. The journey of young Stubborn is one that all of us must take, and which all of us can accomplish – if only we shrink our “I” and put “You” first!

You can order it through Uncut Mountain Press at <http://www.uncut-mountainsupply.com> or any other major Orthodox book distributor.

LIVING OUR FAITH

GREAT LENT

In the Orthodox Church, Great Lent is not a season of morbidity and gloominess. On the contrary, it is a time of joyfulness and purification. We are called to “anoint our faces” and to “cleanse our bodies as we cleanse our souls.” The very first hymns of the very first service of Great Lent set the proper tone of the season:

Let us begin the Lenten time with delight...let us fast from passions as we fast from food, taking pleasure in the good works of the Spirit, that we may be granted to see the holy passion of Christ our God and His Holy Pascha, spiritually rejoicing.

Thy grace has arisen upon us, O Lord, the illumination of our souls has shown forth; behold, now is the acceptable time; behold, now is the time of repentance. (Vesper Hymns)

It is our repentance that God desires, not our remorse. We sorrow for our sins, but we do so in the joy of God’s mercy. We mortify our flesh, but we do so in the joy of our resurrection into life everlasting. We make ready for the resurrection during Great Lent, both Christ’s Resurrection, and our own.

Scriptural Quotations for this month

“See to it that no one takes you captive through hollow and deceptive philosophy, which depends on human tradition and the basic principles of this world rather than on Christ.” (Colossians 2:8)

“Remember your instructors, who have spoken the word of God to you, whose faith follow, considering the end of their life... Be not led away with various and strange doctrines.” (Hebrews 13:7, 9)

The following Scripture passages are suggested for you to read to help you on the road to salvation. May it be blessed!

STRENGTH in Time of Temptation: Psalm 1, James 1:12-16

PRAISE in Time of Thanksgiving: 1 Cor. 10:6-13; Psalm 100, I Thessalonians 5:18

Put Your Thinking Caps On!

- The first Sunday of Lent, called the Sunday of Orthodoxy, commemorates
 - The triumph of the Church over iconoclasm and other heresies
 - The use of the Divine Liturgy in the Church
 - Christ’s triumphant entry into Jerusalem before His crucifixion
 - The victory of Christians over the Turks in Constantinople in 1210.
- On which feast days or events in Christ’s life do the Gospels record that a voice from heaven called Jesus His Beloved Son?
 - Epiphany and Transfiguration
 - Nativity and Epiphany
 - Pascha and Nativity
 - Pentecost and Ascension
- What event do we commemorate on the Thursday immediately after Palm Sunday?
 - Christ’s entry to Jerusalem
 - Last Supper
 - Transfiguration
 - Raising of Lazarus

Quiz answers below.

RESOURCES

A Catechetical Handbook of the Eastern Orthodox Church, D.H. Stamatios, Ph.D.

Little Falcons, Office of Diocesan Education, Serbian Orthodox New Gracanica Metropolitanate

Our Life In Christ (www.ourlifein-christ.com) brings you the orthodox Christian faith as recorded in Scripture, taught and practiced by the early Fathers of the Church, and preserved within the spiritual life of the Orthodox Christian Churches around the world. Program hosts Steven Robinson and Bill Gould record an hour of insightful discussion about Orthodox Christian faith and practice each week. Current and archived programs are available via the site as well as Ancient Faith Radio. (www.ancientfaithradio.com)

Orthotracts.org is a place to find simple Tools and Support for those who want to grow in the Orthodox Christian faith. You will find music, video, radio programming, printable tracts, and lots of links. “Orthodox Christianity is not mere knowledge. Our faith is experiential. It is a lifestyle. To be sure, within the Orthodox lifestyle, there is a rich wealth of information about the Historic Orthodox faith. Faith to the Orthodox is both believing and doing.”

Serbian Radio Chicago (www.serbianradiochicago.com) hosts a one hour internet broadcast Monday through Friday from 3pm to 4pm central time.

Quiz Answers: 1-a; 2-a; 3-b.

VOLUNTEERS NEEDED!!!

The editors of “Our View” are looking for volunteers to assist in contributing and editing articles and other materials for publication. Are you interested in assisting in our efforts? Please send an email with your name, address, telephone number, and email address to youth-ministry@earthlink.net. A member of the staff will contact you with more information. Help us continue to offer this very important service to the youth of the Serbian Orthodox Church!

OUR VIEW OUR VIEW OUR VIEW

Српска Секција

Стаза Православља

Молитва за спас српског народа

Митрополит Амфилохије позвао је САД, Енглеску, Немачку, Италију и Ватикан да добро размисле да ли је часно да подржавају независност Косова и Метохије

Поводом проглашења независности Косова и Метохије "актом насиља над правдом и правом", како је оценио Свети Синод Српске православне цркве, синод је испред храма Светог Саве на Врачару пред неколико хиљада људи служен молебан светом кнезу Лазару и српским новомученицима за спас српског народа на Косову и Метохији. Господу Богу и Светом Сави принете су и молитве за умудрење народних првака и вођа у овом одсудном тренутку по будућност Србије. Молебан је духовни одговор српског народа и СПЦ на све политичке притиске поводом проглашења независности Косова.

"Молимо се Богу да уразуми моћнике данашњег света да се не огреше о Бога, о своју душу, али и правду Божију, јер Бог је Бог свих људи и свих народа. Није Бог силе, него Бог правде, а свака сила је до времена, а Божија је свевремена", поручио је митрополит Амфилохије и поново прочитао саопштење Светог архијерејског синода СПЦ поводом незаконитог проглашења независности јужне српске покрајине.

Благослов за молебан који је служио митрополит црногорскоприморски Амфилохије са члановима Светог архијерејског синода и више архијереја из земље и расејања дао је Патријарх Павле. Када је Његову Светост јуче ујутро после светог причешћа обавестио шта се у недељу догодило на Косову и Метохији, прича митрополит Амфилохије, упитао га је за савет "шта да се ради", а поглавар СПЦ је одговорио "да се молимо Богу, Светоме Сави и свима светима за помоћ, а и ми да учинимо са своје стране све што ваља и требају."

Митрополит црногорскоприморски синод је окупљеном народу испред Светосавског храма рекао да смо испунили патријархову жељу, јер се обраћамо Господу славе и светим угодницима његовим да нас утврде у вери, врлини и љубави према свима и у братској слози и слободи и да у исто време сачувају наш народ и наше светиње на Косову и Метохији.

Овај архијереј СПЦ подсетио је да су у нашој историји два

Молебан испред Светосавског храма у Београду
(Prayer services in the front of St. Sava Cathedral in Beograd)

пута којим људи ходе – један је пут султана Мурата, тиранина и насилника, а други пут косовског великомученика Лазара који је на христослики начин положио живот за своје ближње, заједно са светим мучеником Стефаном Дечанским.

"Молимо и обраћамо се нашој браћи у САД. Треба да добро размисли та моћна држава састављена од 51 државе на целом континенту да не краде виноград овог малог народа, као што је некада у древна времена у Старом завету властодержац крао и одузимао виноград Наутеју.

Обраћамо се и Енглеској, уваженој држави, да добро размисли да ли је сагласно њеној часној историји да учествује и подржава неправду. Не тако давно Енглеска је бранила за њу далека Фокландска острва. С каквим правом та иста Енглеска долази да нам душу и срце узме. Да угрози биће једног хришћанског народа који је уградио себе у историју човечанства и у њу унео најдрагоценије – своје Косово и Метохију и своју културу која је уграђена у баштину човечанства", поручио је Митрополит.

Митрополит црногорскоприморски позвао је Немачку да не иде путем 1914. и 1941. године, када је сваки четврти Србин

убијен, а и када је Београд бомбардован, 6. априла: "Сви смо се обрадовали када се Немачка ујединила, падом берлинског зида. Зашто та иста Немачка хоће да разори овај мали народ и да угрози његово место под сунцем. Молимо и нама драге и блиске Италијане да не наставе путем Мусолинија који је 1941. насиљем припојио Косово и Метохију фашистичкој Албанији оног времена. Не пристоји то Дантеовом и Гарибалдијевом народу."

Митрополит Амфилохије посебно се обратио Светој столици, центру западног хришћанства, да добро размисли да ли ће моћи да се униште последњи остаци хришћанског народа и хришћанске цивилизације на Космету.

"Не дај Боже да Света столица потпише лажну независност која не доноси благослова ни нама, ни Албанцима, ни Балкану, ни Европи. Уколико би Ватикан то учинио, а надамо се да неће, онда би то било равно оном прикивању на крст клинцима распетега Христа Бога, коме се сви заједнички клањамо и коме служимо. То би личило на пилатовско прање руку у крви праведника", рекао је митрополит Амфилохије...

У знак солидарности са српским народом у тренутку отимања Космета синод је у Светосавском храму на дар уручена икона Пресвете Богородице "Царица Небеска – Благодарно Небо", коју су урадили петроградски иконописци, посвећена страдалном српском народу.

Молебну испред храма Светог Саве, осим престолонаследника Александра, присуствовали су министар за КиМ Слободан Самарџић, министар вера Радомир Наумов, академик Матија Бећковић и папски нунције у Београду Еуђеније Збарбаро.

М. Пешић
(Политика, 19. фебруар 2008.)

(Summary: Special prayers for the Serbian people in Kosovo and Metohija were held in the front of St. Sava Church in Beograd. Officiating were His Eminence Metropolitan Amfilohije with the members of the Holy Bishops Synod. His Eminence Metropolitan Amfilohije addressed the crowd calling on the Western powers not to recognize Albanian independent state of Kosovo...)

Косовски Незаборав:
Окупација ће проћи

У овом часу, када је сила надвладала човечност, а неправда поништила право и правду, осећам се ојађено и понижено. Као, уосталом, и свако частан и честит у овој земљи и српском роду.

Шта је нама Косово и Метохија, сви знамо. Шта смо ми без Косова и Метохије, јасно је и нама, али и онима који нам га силом отимају, и поклањају другима. Лако, нехајно, обесно, као што се поклања туђе.

Пред нама је дуг и тежак пут.

Ниједан званичник државе Србије никада не сме да прихвати отцепљење дела наше земље. Ни заваран обећањима. Ни уплашен претњама.

Свако од нас, појединаца, мора да сачува у себи свест, и пренесе је својим потомцима, да је Косово и Метохија српска земља, а ово што се десило – окупација која, као и свака окупација, једнога дана мора да прође.

Попут јеврејског народа, који је две хиљаде година лутао прогнан из своје обећане земље, и који је две хиљаде година певао: "Ако заборавим тебе, Јерусалиме, нека се осуши десница моја...", и дочекао да се врати у свој свети град, тако и ми требамо да свако јавно и приватно окупљање завршимо речима: "Данас овде, догодине на Косову и Метохији!" речима у које ће да стане сва наша вера, љубав и нада.

Овај час државног пораза треба да буде почетак нашег националног и духовног препорода. Ми морамо да одбранимо и себе и своју децу од духовног ропства. Од лажних вредности.

continued on p. 16

Молебан у храму Васкрсења Христовог

У Чикагу одржан молебан за страдални народ наш на Косову и Метохији

Дана 18. фебруара, са почетком у 7 сати увече у Саборној цркви Васкрсења Христовог у Чикагу служен је молебан за спас српског народа на Косову и Метохији. Молебан је служио митрополит средњезападноамерички Г. Христофор, уз саслужење месног пароха, презвитера Дарка Спасојевића и ђакона Дамјана Божића, а уз учешће хора Богословског факултета Св. Саве из Либертивила.

У беседи је митрополит Христофор затражио од народа да се обрати Господу да нас утврди у вери и љубави и да сачува наш народ на Косову и Метохији. Косово је колевка нашег народа и део нашег идентитета, и нагласио да не смемо дозволити да нам отимају историју, и део нашег срца и душе.

На молебну је било присутно више од четири стотине верника из Чикага и околине, који су изразили своју љубав и солидарност са страдалним народом на Косову и Метохији, и

неслагање са онима који покушавају да отму Косово.

Захваливши се Његовом Високопреосвештенству митрополиту Христофору и верницима на присуству и подршци народу на Косову и Метохији, презвитер Дарко Спасојевић је изразио наду да ће молитве за Косово и Метохију бити услишене.

(Узето са интернет странице Саборне цркве Васкрсења Христовог)

(Summary: On the evening of Monday, February 18, 2008 more than 400 Serbian Orthodox Christians from throughout Chicago area attended a special prayer service (moleban) at the Holy Resurrection Serbian Orthodox Cathedral. The service, led by His Eminence Metropolitan Christopher, Fr. Darko Spasojevic, and Deacon Damjan Bozic was prayerful and loving display of brotherhood and solidarity for the suffering Serbian people in Kosovo and Metohija.)

Богословски факултет Св. Саве из Либертивила, Илиноис

У недељу, 3. фебруара о.г. Богословски факултет Св. Саве из Либертивила, Илиноис, свечано је прослави своју школску славу Светог Саву, првога архиепископа, учитеља и просветитеља српског.

Ове године домаћин прославе била је парохија и црквеношколска општина Св. Великогученика Георгија из Шерервила, Индијана.

Архијерејску Литургију служили су Високопреосвећени Митрополит средњезападноамерички Г. Христофор и Преосвећени Епископ источноамерички Г. др. Митрофан уз саслужење месног пароха протојереја Драгољуба Поповића, јереја Радована Јаковљевића, Директора просвете МСЗА, јереја Александра Новаковића, дина студената и протођакона др. Станимира Спасовића, професора Богословског факултета и секретара Митрополије. На Литургији су присуствовали сви студенти факултета са двојицом професора др. Предрагом Самарцићем и др. Ружом Чупић.

Студенти факултета су се придружили локалном хору "Стефан Ластавица" и својим зналачким појањем учинили да је света Литургија у испуњеном храму одиста у свему била божанственог карактера.

За време малог входа Високопреосвећени митрополит Г. Христофор одликовао је месног пароха протојереја Драгољуба Поповића правом ношења напрсног крста за његов дугогодишњи плодносни и предани рад на њиви Господњој.

Преосвећени епископ др Митрофан одржао је снажну беседу о животу и раду Св. Саве као и његовом свеопштем значају у хришћанизацији православног народа српског.

На крају свете Литургије, месни парох протојереј-

Студенти на богослужењу (Students at the Church Service)

ставрофор Драгољуб Поповић се бираним речима захвалио Високопреосвећеном митрополиту Г. Христофору на одликовању, обећавајући да ће и даље по речима старозаветног пророка "мој дом и ја верно служити Господу".

По одслуженој светој Литургији служашчи свештеници са архијерејима прешли су у парохијски дом на кратко послужење и освежење, а потом и у црквену салу гдје је Преосвећени епископ Митрофан извршио обред благосиљања и сечења славског колача који је предивно умесила и припремила, заједно са славским житом, сестра Мира Кесић на чему јој посебно захваљујемо.

У међувремену у црквеној сали окупиле су се наши парохијани, а било је видно присуство и парохијана из суседних парохија који су заједно са својим свештенослужитељима узели учешћа у овом заједничком слављу. Међу свештенством ту су били протојереј-ставрофор Лука Лукић, протојереј Лазар Костур, протојереј др. Милош Весин, протонамесник Драган Петровић, јереј Марко Матић и јереј Александар Савић.

У наставку послужен је за ову прилику богато припремљени славски ручак. Пошто је поздравио и представио госте за главним столом месни парох о. Драгољуб Поповић је позвао протојереја др. Милоша Весина да преузме дужност водитеља програма, чији је сам аутор био. Као што то обично бива, присутнима

се прво обратио Декан факултета Високопреосвећени митрополит Христофор, који је поздравио присутне, искрено се захвалио домаћину данашње прославе а потом говорио о значају ове наше високообразовне установе, поготово за ове наше североамеричке просторе.

Програм је био веома широког спектра (од читања одломака из списа Св. Григорија и

Богослужење у храму (Church Services)

Св. Саве, рецитована песама духовног и националног карактера, хорског појања предивних црквених песама различитих аутора до соло извођења о. Милоша). Програм је наишао на велико одобравање и добар пријем код присутних. Својим зналачким умећем и богатим талантом програм је украсила г-ца Божица Божиновска из Индианаполиса, Индиана, која је на виолончелу одсвирала своју композицију "Носталгија".

На крају програма подељене су и награде најбољим и најактивнијим студентима, а и ове године вредни парох о. Драган Петровић са својим парохијанима из Индианаполиса приложио је новчани дарак сваком студенту.

Свечано славље завршено је многољепствијем новом крстоносном протојереју о. Драгољубу и молитвом благодарења.

Писцу ових редова остаје да се још једном захвали свима на свему, и посебно да узнесе молитве Троједином Богу на великом дару српском народу – Св. Сави, коме нека је слава и хвала сада и увек и у све векове векова.

Протојереј-ставрофор Драгољуб Поповић,
Парох парохије шерервилске

(Summary: His Eminence Metropolitan Christopher and His Grace Bishop Mitrophan celebrated Holy Hierarchical Liturgy on the occasion of the Theological School celebration of St. Sava, the first Serbian archbishop, teacher and enlightener, Sunday, February 3, 2008 in St. George Church, Schererville, Indiana. They were assisted by V. Rev. Dragoljub Popovich, parish priest, Rev. Radovan Jakovljevic, Rev. Aleksandar Novakovic, and protodeacon Stanimir Spasovich. The homilist was His Grace Bishop Mitrophan. Theological School students and professors attended the event. During Holy Liturgy His Eminence Metropolitan Christopher awarded V. Rev. Dragoljub Popovich with the right to wear a pectoral cross, and a title of protopresbyter-stavrofor, as a recognition for his dedicated pastoral work. Following Holy Liturgy Slava Ritual took place at the Church Hall, followed by a festive banquet and program. M.C. was V. Rev. Milos Vesin, professor).

Владика Артемије у посети Кливеланду и Америци

Крајем јануара и почетком фебруара боравио је у Америци владика рашко-призренски Г. Артемије, са својом делегацијом, где су допутовали после посете Берлину и Бриселу, након разговора са званичницима Немачке и Европске Уније.

Најпре је владика Артемије с делегацијом био у Вашингтону, одакле је дошао у посету српском народу у Кливеланд, Охајо.

Света архијерејска Литургија Преосвећени владика Артемије са својом пратњом стигао је у Кливеланд у суботу, 2. фебруара 2008. године, где их је дочекао парох саборне цркве Св. Саве протонамесник о. Живојин Јаковљевић, пожељевши им добродошлицу.

Сутрадан у недељу одслужена је архијерејска Литургија. Началствовао је Преосвећени владика Артемије уз саслужење игумана манастира Бањске, о. Симеона, који је у владичиној пратњи, протојереја-ставрофора Василија Соколовића и Ђуре Мајерле, те протојереја о. Петра Бурлакова, из Руске православне цркве и месног пароха о. Живојина Јаковљевића. На јектеније је одговарао црквени хор "Његош". Црква је била испуњена верницима, из Кливеланда и околних места.

После причасна Пресосвећени владика Артемије одржао је благочестивом народу дивну беседу. Прво је америчким Србима пренео поздраве свештенства и монаштва Епархије рашко-призренске, а посебно српског народа са Косова и сестринства из манастира Грачанице, које даноноћно бдију над овом светињом, задужбином благоверног светог краља Милутина. У наставку је говорио о Светом Сави.

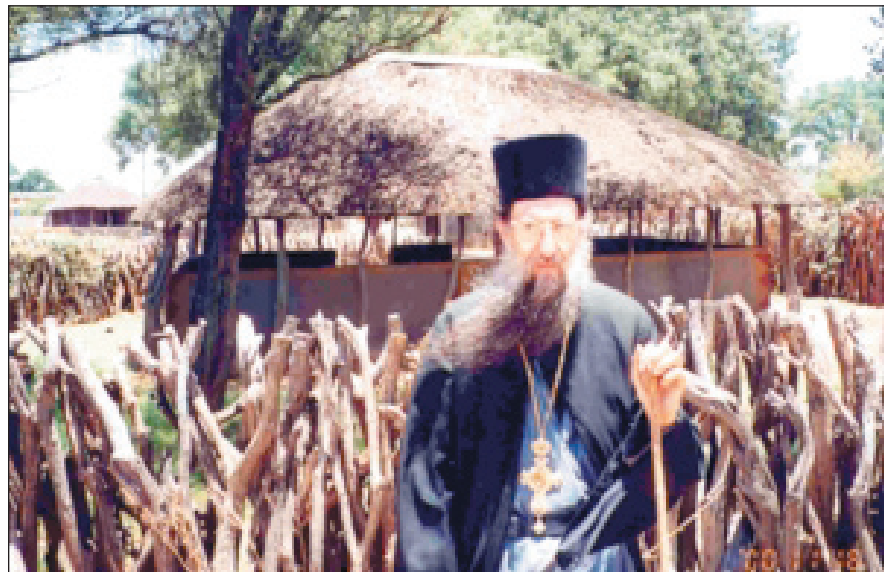
Владика Артемије је у својој надахнутој беседи о Светом Сави изговорио речи које се ретко чују. Нема, нити ће у историји српског народа бити веће личности од Светог Саве. Владика је нагласио да је Свети Сава био не

Епископ рашкопризренски др Артемије

само први српски светитељ и просветитељ који је издејствовао самосталност Српској православној цркви, већ је био и први српски државник и први дипломата српског народа који је отклонио многе опасности од српске државе и који је са својим оцем Светим Суимеоном Мироточивим ударио темеље српској држави и државности, па је био и први народни учитељ, чија је богоносна реч српски народ чврстим духовним нитима везала за Бога и за Господа нашег Исуса Христа. Зато је Свети Сава остао непревазиђен у васцелом српском роду. И што је најважније Свети Сава вековима бди над српским народом и својим молитвама га чува и штити и чуваће га докле год буде постојао.

continued on p. 16

Архимандрит Назариус (Прибојан)

Упокој Господи Архимандрит Назариус (Прибојан) 1951-2008

Високопреподобни архимандрит Назариус, у рукоположењу Никодим, упокојио се у Господу у уторак, 2. јануара 2008. године у Јоханесбургу, Јужна Африка. Архимандрит Назариус је син Владимира и покојне Маргарет Прибојан из Стони Крик, Хамилтон, Канада.

Покојни архимандрит Назариус оставља иза себе сестру протиницу Марију Јатско и њеног мужа проту Ђорђа Јатско, са њиховом породицом, те сестру протиницу Сандру Чеко и њеног мужа проту Николу Чеко, са њиховом породицом, сестру Сузан Лаш и њеног мужа Стивен Лаш, са њиховом породицом, као и осталу родбину у бившој Југославији, Енглеској, Америци и Канади. Такође оставља братство у манастиру Силазак Светог Духа у Преторији, Јужна Африка, где је покојни архимандрит Назариус предано радио на мисионарском послу и упражњавао монашке завете, његов најомиљенији рад на њиви Господњој... "Идите у свет и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светог Духа..."

Рођен Никола у Саут Велсу, Енглеска, 10. децембра 1951. године, почео је богословске студије у Богословији Света Три Јерарха у манастиру Крка, Далмација 1969. године. Замонашио га је епископ далматински +Стефан, уочи празника Благовести 1971. године и узео име Никодим. Рукоположен је у јерођакона 1972. године у Нијагари Фалс. Рукоположен је у чин јеромонаха у манастиру Крка 1974. године. Унапређен је у чин архимандрита у Светој Земљи, 2000. године и узео име Назариус.

Који желе могу приложити за покој душе архимандрита Назариуса манастиру Силазак Светог Духа, где је сахрањен о. Назариус. Прилоге слати на:

St. Nicholas Serbian Orthodox Church
149 Nash Rd.
Hamilton, ON L8K 4J9
Canada

Вјечна му памјат и Бог да му душу прости.
(Узето са интернет странице СПЦ у Северној и Јужној Америци)

(У прошлом броју "Стазе..." испуштена је прва страница текста, грешком штампара. Доносимо цео чланак у овом броју листа. Наше извињење аутору)

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ДР МАТЕЈА МАТЕЈИЋ

Идентитет Аутентичне Хришћанске Цркве

Први део: Православље и Римокатолицизам

Увод

На овом свету постоје разноврсне религије у великом броју. Свака верска група верује да је њихова вера – права вера. То је разумљиво, јер ако не би тако веровали, не би тој верској групи припадали.

И хришћани верују да је хришћанство права вера. Али хришћанство није једно и хомогено, већ се дели на православну и римокатоличку цркву, на главне протестанске заједнице које представљају Лутерани, Методисти, Англиканци, Презбитеријанци и стотине различитих протестантских секти.

Недавно је, у години 2007. римски папа Бенедикт XVI изјавио да је Римокатоличка црква једина права хришћанска црква, а римокатоличка вера једина права вера. Разумљиво је што он тако верује и говори, али и Православна црква верује и учи да је она једина истинска хришћанска црква и да је православље једино право хришћанство. И сам назив православне вере означава то веровање и тврдњу, јер реч православље потиче од грчког термина ортос што значи право, (правилно), и доксео, што значи веровање (исповедање, учење).

Разумљиво је и за очекивање је да свака хришћанска верска заједница сматра, верује и тврди да је она једина истинска хришћанска црква или заједница, и да оно што она верује и учи јесте право, истинито хришћанство. Обзиром на то да само једна Црква, или једна верска заједница може бити права, истинска Црква или хришћанска група и то стварно јесте, треба наћи начина како утврдити која то јесте, а то може бити само Црква или верска заједница која је сачувала суштину хришћанства.

Како се то може утврдити? Историја хришћанства и његовог развоја од самог почетка до дана данашњег нам ту може помоћи.

Аутентична хришћанска Црква може бити само она коју је основао Господ Исус Христос. До 1054. године и Римокатоличка и Православна црква су биле једна, света, васељенска и апостолска Црква. Обе могу да тврде да их је основао Господ Исус Христос. Да се одлучи која је од њих остала аутентична хришћанска црква мора се знати шта је било у почетку хришћанства, шта се, када и од кога променило, додало или одузело од првобитног веровања и учења, и која од те две цркве је сачувала више или све догме и каноне древне Једне, Неподелирене Хришћанске Цркве.

Главне протестантске групе и стотине њихових касније насталих секти нису постојале до почетка шеснаестог века, а неке су настале такође јуче. Значи није их основао Господ Исус Христос, већ поједине људске личности. Самим тим оне нису и не могу бити аутентична, првобитна хришћанска црква.

Иако је то тако, православни верници, чију цркву је основао сам Господ Исус Христос, и која постоји од почетка хришћанства, изложени су у целом свету пропаганди агресивних неправославних мисионара, нарочито Баптиста, Назарена, Мормона и Јеховиних сведока, који их убеђују да је њихова вера право хришћанство, а не православље. Недовољно упознати са богословљем и историјом своје православне цркве, православни верници су лаки плен пропаганде секташа.

Циљ овога чланка није да се расправља са хришћанима или са неправославним хришћанима, већ да православне вернике упозна са историјским фактима и на тај начин им помогне да се заштите од секташких мисионара и да остану православни, да поштују свачију веру, али да своју вољу и остану јој одани.

У чланку ће се указати зашто прави православни верници не могу и не треба да напуштају православље и прихвате било римокатолицизам или протестантизам, али треба да прихвате и римокатолике и протестантске вернике, и све људе уопште. Има дивних особа у свакој вери и у свакој нацији. Ницију веру не треба омаловажавати, али својој треба остати веран. Ми православни не смеемо никада заборавити да је хришћански Бог – Бог љубави, не смеемо да се оглушимо о молбу светог Јована Богослова који саветује: Љубазни, да љубимо један другога; јер је љубав од Бога, и сваки који има љубав од Бога је рођен, и познаје Бога. А који нема љубави не позна Бога јер је Бог љубав (Прва посланица св. Јована 4, 7-8). Овај Христу драги апостол је заправо само поновио заповест Господа Исуса Христа који је рекао: Ово је заповест моја да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама (Јов. 15,12).

Има и сувише мржње у овоме свету. Ми хришћани, сви ми, треба да покушамо да остваримо неку врсту равнотеже ширењем љубави и потискивањем мржње. Не да волимо само православне, већ све хришћане и сва људска бића. Није могао човек, већ само Богочовек да каже и тражи да волимо и непријатеље своје.

Када сам рукоположен за свештеника, 10. јуна 1951. године, пре рукоположења сам се исповедио. Један од савета који ми је исповедник дао био је: мрзи грех, али не и грешника. Верујем да би ако би, ако не сва људска бића оно сви хришћани, или макар сви православни хришћани поступали по овоме савету, у људском друштву било мање зла, невоље и насиља.

Постоје неке православне особе које су из неких разлога напустили православље и постали чланови неке протестантске секте. Човек се мора питати шта су они пронашли да у парвослављу није добро, или да је боље у секти. Могуће је да има нечег лошег у православним појединцима, мирјанима и свештенослужитељима, али то није грешка или кривица

православља, и њихове недостатке не треба приписивати православљу.

Ако ја кажем да је православље вера дивна, пуна духовности и лепоте, може се сматрати да је у питању моја пристрасност, јер сам православни свештеник. Али то се не може рећи за Ј. Ц. Димона (J.C. Dumont), римокатоличког свештеника, директора Центра Истина, упознатог са православљем, који овако мисли и пише о православљу у Предговору књизи Дух источног православља (The Spirit of Eastern Orthodoxy, New York, 1962:9) чији је аутор М.Џ. Гуилоу (M.J. Guiloey).

"Треба само да помислимо на дубоки аутентични смисао 'мистичног' карактера хришћанске вере који се још увек налази на Истоку, на сакраменталну атмосферу која окружује не само њено богослужење, већ и исповедање вере, па чак и управљање, нешто о чему је Запад можда сачувао апстрактни појам, али чију је стварност скоро потпуно изгубио".

Први део: Православље и Римокатолицизам

Православна и римокатоличка црква још увек имају неке заједничке догме. Обе верују у једнога Бога у три Лица, Оца, Сина и Светога Духа. Заједничко им је и поштовање за Богородицу и светитеље. Обе имају седам светих тајни, иако неке од њих не врше на исти начин. Обе сматрају Свето писмо и Свето предање извором хришћанске истине и учења. Монаштво се негује у обе. Светитељи од првог до деветог века су им заједнички, а тако исто и Свети Оци из тога доба. Обе имају апостолско пријемство.

Међутим, постоје и значајне разлике између православне и римокатоличке цркве. Овде ћемо размотрити ако не све, онда већи број тих разлика.

Папско првенство

Римокатолички теолози тврде, а римокатолички верници верују да је папско првенство засновано и посведочено Библијом, и као доказ наводе текст из јеванђеља по св. Матеју 2:18-19.

Када је Господ наш Исус Христос запитао своје апостоле шта они мисле ко је Он, импулсивни апостол Петар је одговорио: Ти си Христос Син Бога живог (Мт. 16,16). На то му је Христос одговорио:...блага теби, Симоне, сине Јонин! Јер тијело и крв нијесу теби то јавили, него Отац мој који је на небесима (Мт. 16, 17-18).

Православно богословље учи и тврди да је вера да је Христос Син Бога живог камен на коме је саграђена Црква. Цркве нису и не могу бити грађене на људским бићима, већ на вери. Апостол Петар је ту и такву веру изразио. Православни хришћани кад год приступају да приме свето причешће изговарају наглас молитву која почиње речима: Верујем, Господе, и исповедам да си Ти заиста Христос Син Бога живог који си дошао на свет да спасеш све грешнике... Без вере да је Христос Син Божији не би могло постојати хришћанство ни хришћанска црква, а без папе је то могуће.

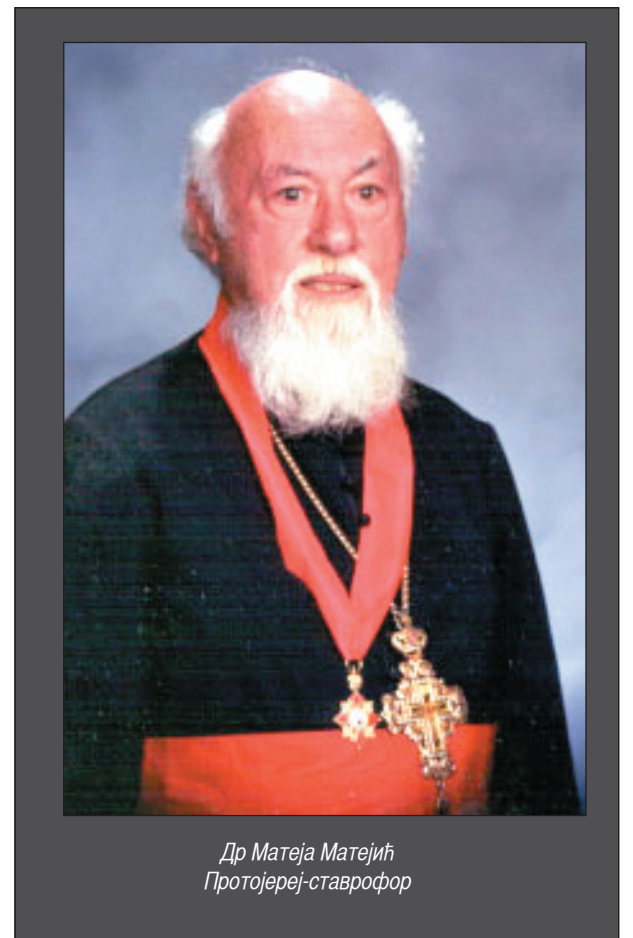
Даље римокатолички теолози наводе као доказ папског првенства речи Христове прибељене у јеванђељу по светом Марку 16,19: И дају ти кључеве од царства небеског; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; а што разрјешитиш на земљи биће разрјешено на небесима. На овоме стиху римокатолици заснивају своју догму о примату папе. И да је Господ Исус Христос дао кључеве царства небеског само апостолу Петру, онда би се можда то могло прихватити. Али није! Исто то што је рекао апостолу Петру, рекао је осталим апостолима, и њима је обећао дати кључеве царства небеског, а дао им је власт да разрешавају, односно опраштају грехе. Ко не верује нека прочита у јеванђељу по светом Матеју 18:18, а у јеванђељу по светом Јовану 20: 22-23.

Свето писмо не даје подлоге за догму о папском примату, а историја нам открива праве разлоге за појаву и извор идеје о првенству папе.

Рим је у доба настајања хришћанства био престоница велике и моћне римске империје која је обухватала велики део света. У Рим су довођени стотине ако не и хиљаде хришћана из свих делова империје и у Риму су мученички умирали. И апостол Петар је пострадао у Риму. Хришћани у том граду су неустрашиво вршили хришћанска богослужења у подземним богомољама, познатим као катакомбе. Све ово објашњава зашто је патријарх Рима, папа, био веома цењен од остала четири патријарха и хришћана уопште.

Римокатолички теолози заснивају догму о примату и на тврђењу да је апостол Петар био први патријарх Рима, односно папа. То само по себи – чак и ако је тачно – не оправдава захтев за папско првенство. Редослед помињања пет патријараха древне хришћанске цркве почињао је са римским папом, а на другом месту је био цариградски патријарх, иако је та патријаршија последња по постанку. То је зато што је и Цариград био престоница Источне римске империје. После тога долазе по реду патријарси Александрије, Јерусалима и Антиохије.

Да политички разлози нису били пресудни, првенство би имао патријарх Јерусалима. Наш Господ Исус Христос је био оваплоћен (рођен) у Витлејему јудејском. Своју спасоносну мисију је обављао на територији Јудеје, Самарије и Галилеје. Разапет је и васкрсао је у Јерусалиму, а Он је за хришћанство и хришћане свакако важнији

Др Матеја Матејић
Протојереј-ставрофор

него апостол Петар.

Христови апостоли су рођени и одгојени на територији Истока, у Јудеји, Самарији и Галилеји. Први хришћани су настали у Јерусалиму, почев са архијаконском Стефаном, пострадали су у Јерусалиму, а не у Риму. Први апостолски сабор одржан је у Јерусалиму (Дела Ап. 15:5-21). Апостол Јаков, патријарх јерусалимски, а не апостол Петар, председавао је на сабору. Апостол Петар је само обавестио сабор о покрштавању незнабожаца и на сабору је расправљано да ли је потребно незнабошце који су се крстили и обрезати. Апостол Јаков је предложио а апостолски сабор прихватио и одредио да се незнабошци који прелазе у хришћанство само крсте а не и обрезају (Д. Ап. 15:19-20).

Римокатолици такође тврде да је папа од најранијег доба уживао првенство. То је утолико тачно што је уживао првенство међу једнакима (primus inter pares), али не и апсолутно првенство.

Седам васељенских сабора, одржани у периоду 325-787, на којима су формулисана догме и канони хришћанске Цркве, одржани су на Истоку, а не на Западу, не у Риму, већ у Никеји, Цариграду, Ефесу и Халкидону. Сабору су присуствовали делегати из свих патријаршија неподељене хришћанске Цркве, укључујући и римске, и учесници на сабору, а не папа, су формулисали догме и каноне хришћанске Цркве. Одлуке Васељенских сабора су биле обавезне за све хришћане, сем оних који су прихватили и следовали учење јеретика.

Ко је Глава Цркве?

Римокатолици морају да верују да је папа, а не Христос, Глава хришћанске Цркве. Ми, православни хришћани, а и протестанти, верујемо да је Христос, а не папа, ни апостол Петар, ни ма које друго људско биће било или јесте Глава Цркве.

У Светом писму је веома јасно и на више места указано да је Христос Глава Цркве. Апостол Павле у посланици Колошанима 1: 11-18 пише: И Он је прије свега, и све је у Њему. И Он је глава тијелу цркве, који је почетак и прворођени из мртвијех, да буде он у свему први. Обзиром на то да је Црква Тело Христово, како би то Тело могло имати неког другог а не Христа као своју Главу? О Христу као Глави Цркве апостол Павле пише и у посланици Ефесцима (1: 22-23).

Папска непогрешивост

Догма о папској непогрешивости када говори ex cathedra, то јест када прокламује званично учење римокатоличке цркве, прихваћена је званично године 1870. и ретроактивна је.

Као потврду за непогрешивост папе, римокатолички теолози цитирају из јеванђеља по св. Матеју 28: 188-21; по св. Јовану 14: 15-16; из Прве посланице Тимотеју 3:14-15 и у Делима апостолским 15:28. Када неко прочита наведена места увидиће да се у њима уопште не говори о непогрешивости папе.

Да наведемо макар један пример који показује да папа није непогрешив ни када говори ex cathedra. На дан 8. децембра 1854., папа Пије IX је званично прогласио догму о безгрешном зачећу Богородице (тј. да је и она као Богочовек Исус Христос безгрешно зачета), познату као Ineffabilis Deus која је формулисана на Првом ватиканском сабору. Догма је и погрешна и неприхватљива.

Безгрешно зачеће Мајке Божије

Безгрешно зачеће Исуса Христа је догма која је формулисана и усвојена на Првом васељенском сабору у Никеји 325. То је догма неподељене хришћанске Цркве, обавезна како за православне тако и за римокатолике, а не и за протестанте. Заснована је на јеванђелским текстовима у јеванђељу по св. Матеју 1:18 и по св. Луки 1:38.

Римокатоличка погрешна и неприхватљива догма према којој је и Ана, мајка Богородице безгрешно зачела своју кћи Марију, нема никакву потврду ни у Светом писму ни у Светом предању. Донета је на провинцијском а не на Васељенском сабору, те већ отуда нема важности за све хришћане.

Филиокве

Догма која се односи на Светога Духа формулисана је и усвојена на Другом васељенском сабору одржаном у Цариграду 381. године. Садржи је осми члан Никејско-Цариградског Символа

continued on p. 14

"ИН MEMОРИУМ"

Протојереј-ставрофор Никола Стојсављевић 1912-2008

У среду вече, 6. фебруара 2008. године, на дан преподобне Ксеније, уснуо је у Господу прота Никола Стојсављевић. У суботу и у недељу вече, у препуној цркви св. Николе (Наш улици) у Хамилтону служен је помен уз читање св. Јеванђеља, а у понедељак, на дан преноса моштију свештеномученика Игњатија Богоносца, опет у препуној храму служена је заупокојена света Литургија. Началствовао је протојереј-ставрофор Стеван Стојсављевић, син прота Николе, уз саслужење протојереја: Војислава Павловић, Првослава Пурић, Добрице Обрадовић, Милована Средојевић и јереја Ђуре Самац и Ђефа Корц. Опело је следило свету Литургију на ком је началствовао старешина храма протојереј-ставрофор Лазар Вукојев и поред њега и осталих свештенослужитеља који су служили заупокојену свету Литургију (осим прота Стевана) придружили су се и протојереји-ставрофори Михајло Додер и Константинос Маринос.

Прота Никола је сва три дана молитвено и искрено оплакан од своје породице, кумова, родбине и пријатеља и испраћен од бројног народа из Хамилтона, Ниагаре Фалс, Торонта, Киченера и Лондона.

Биографија прота +Николе Стојсављевић Рођен 21. септембра 1912. године (Мала Госпојина) у Великој Попини, Грачац, Југославија, од побожних родитеља +Стеве и +Руже (Новаковић) Стојсављевић.

Основно образовање стекао је у Великој Попини и четири разреда гимназије у Грачацу. Шесторазредну богословију "Св. Петра Цетињског" у Цетињу, Црна Гора, завршио је 1934. године.

Две године касније склопио је брак са Маријом, рођена Брека у Зрмањи. Исте 1936. године, 8. августа, рукоположен за ђакона а у чин презвитера 9. августа. Рукоположење извршио митрополит +Доситеј, у Плашком.

Свој пастирски рад отпочео је као парохijski свештеник у Осредцима и Великој Попини, Епархија горњокарловачка, где је службовао до 1945. године. И у најтежим ратним

данима, када је изгубио вољену супругу 1941. године, остао је веран Христу Господу и Цркви Његовој. Служио је Господу и у редовима Динарске четничке дивизије под командом свештенослужитеља и војводе Момчила Ђујић.

Од 1945 – 1947. био је клирик Далматинске епархије.

По завршетку рата, нашао се ван граница своје отаџбине, где активно продужава своју свештеничку службу.

Од 1947. -1949. боравио је у Енглеској, после чега одлази у Америку.

У Америчко-канадској епархији службовао је:

од 1949.-1951. у Либертивилу, и Јангвуду, Америка,

од 1951.-1953. у Бизбиу, Аризона,

од 1953. -1956. у Ниагара Фалс, Канада,

од 1956. – 1964. у Бизбиу, Аризона,

од 1964. – 1972. у Торонту, Канада,

од 1972. – 1978. у Хамилтону, Канада, кад

је разрешен дужности активног пароха и постављен за помоћног пароха.

За свој несребичан и пожртвован рад у Цркви Христовој, на свим пољима, првенствено на духовно-мисионарском пољу, одликован је: правом ношења црвеног појаса 1955. године, по овлашћењу Његовог Преосвештенства епископа Николаја Велимировића, а 21. фебруара 1965. године, произведен је у чин протојереја од епископа Стефана Ластавице. У недељу св. Праотаца, децембра 1989. године Господње, одликован је правом ношења напрсног крста.

Опроштајне речи

Од покојника су се опростили бираним речима, старешина храма прота Лазар Вукојев на српском језику, а на енглеском прота Михајло Додер. Затим је верни народ кренуо у дугој поворци (и ако је био хладан /али сунчан/ дан) према Вудланд Гробљу где исто почива у миру Божијем Ружа, мајка мученица, прота Николе.

По повратку са гробља, опет у препуној

црквеној дворани, следила је даћа. У име Покрета српских четника Равне Горе говорио је дугогодишњи пријатељ, познаваоц и саборац, брат Ђуро Будимир; он је исто пренео поздраве и саучешће председника Покрета српских четника Стевана – Бате Рађеновић и уредника "Србије" Давида Дамјановић; Раде Паројчић је пренео поздрав секретара Организације српских четника "Гаврило Принцип" и уредника листа "Видовдан" Божидара Соколовић.

Затим се прота Стеван Стојсављевић првенствено захвалио Црквеношколској општини св. Николе (Наш улица) која је прихватила одговорност опела проти Николи и отворила црквене двери, а и понудила да покрије све трошкове у односу на даћу. Хвала проти Лазару (старешини храма) на молитви за оздрављење, па онда на брижној молитви за "Растављење душе од тела". Хвала свима свештенослужитељима и ипођаконима Тоди Манојловић и Вуји Јурковић, који су прислуживали и помагали. Хвала црквеном хору св. о. Николе на дежурању и одговарању сва три дана под руководством помоћне диригенткиње Милке Станар. Хвала црквеном Колу сестара "Светог Николе" и свима сестрама на челу са председницом Кола Маром Лека, које су љубазно и одговорно прихватиле да спреме даћу. Хвала "Валас погребном заводу" на челу са главним менаџером Ђан Блер, његовом

асистенту Кели Ванло (српски зет) и осталом особљу. Хвала кумовима: Даринки Преочанин, Милошу Катић, Милошу Милуновић, Бранку Винчић и осталим "палберерс", Ђорђу Пејновић, Николи Мрмак, Јовану Анђелић (зету), Зорану Панкеричан и таторима: Николи Дејановић, Крстану Мијатовић, Слободану Шеховац, Остоји Маглов и Милораду Бабић. Хвала и свима онима који су уручили саучешће преко телефона или путем телефакса и то првенствено хвала на речима утехе Преосвешћеном владици Митрофану, епископу

источноамеричком, проти Ђокану Мајсторовић, председнику Свештеничког братства, проти Недељу Лунић, за искрено саучешће и брату саборцу из Енглеске Милану Стојсављевић. Прота Драгољуб Малић и јереји Дејан Обрадовић и Милорад Орлић су уручили саучешће перко телефона. Сестра Милица Квајић, почасна председница СКСС Епархије канадске је послала дирљив "последњи поздрав" проти Николи. Хвала свима на учтивом сећању и на пажњи. Хвала свима који су приложили – уместо цвећа – за храм Св. Саве на Врачару и за храм Св. Николе (Наш улица).

А сада, у овом кратком опису и у закључку живота мога оца прота Николе Стојсављевић шта нам преостаје него да речемо: "Ево дана кога се тело моје увек бојало, а душа моја увек очекивала", како рече пред смрт један свети монах својим ученицима окупљеним око његовог смртног одра. Исте речи могао је да понови и мој отац прота Никола у последњи дан свога живота на земљи. А по речима св. апостола Павла (2 Тим. 4,8) сад га "чека вијенац правде, који ће му у онај дан дати Господ, праведни судија; али не само" проти Николи, "него и свима који с љубављу очекују долазак Његов (Господњи)".

Да, браћо и сестре, на свом животном путу, прота Никола је оставио трајног помена, а његов светли лик, свештеничко достојанство и предано служење Српској православној цркви и српском православном народу у отаџбини и расејању, најлепши је споменик који ће остати у срцу свих оних који су га познавали, ценили и волели.

Вјечна му памјат и сећање!

Прота Стеван Стојсављевић

П.С. Уредништво "Стазе Парвославаља" изражава искрено молитвено саучешће проти Стеви и његовој породици и осталој родбини, молећи се Господу Животодавцу да подари рајско насеље души верног свештенослужитеља прота Николе.

Епископ Лонгин и архимандрит Гаврило са сетринством Манастира.

Мати Макрина нова игуманија манастира Пресвете Богородице у Карлајл-у, Индијана

Уочи празника Светог архиђакона и првомученика Стефана, Његово Преосвештенство епископ Г. Лонгин са јерођаконом Серафимом, допутовао је у манастир Пресвете Богородице, у Карлајл-у, Индијана.

На празник Св. архиђакона Стефана служио је свету архијерејску Литургију и произвео монахињу сестру Макрину у игуманију женског манастира Рођења Пресвете Богородице. Владика Лонгин је срдечно, у име Његове Светости Патријарха Павла и своје лично честитао новој Игуманији Макрини, архимандриту Гаврилу, духовнику Манастира и сестринству.

После је послужен ручак за све присутне у манастирској трпезарији.

(Узето са интернет странице СПЦ у Северној и Јужној Америци)

Посета и Света Литургија у Денверу 2. фебруар 2008.

Богослужење у Денверу, Колорадо (Church Services in Denver, Colorado)

У суботу, 2. фебруара 2008. године, у парохији Св. Јована крститеља у Глобвилу (Денвер) служена је света архијерејска Литургија којом је началствовао Епископ западноамерички Максим. Он је у посету овој парохији дошао већ по трећи пут, а на Литургији су му саслуживали презвитер о. Илија Балаћ, намесник Бјутски, и домаћи парох јереј Радован Петровић. У петак вече епископ се састао са новим црквеним одбором, чији је председник Ђорђе Пајић.

Света Литургија је почела у 9.30 часова ујутру у "руско-српској" парохији Преображења Господњег, уз учешће православних и благочестивих Срба верника, а одговарао је хор сачињен већином од породице Пајић. Старешина цркве, о. Јосиф Хирш (Немац пореклом), љубазно је уступио свој храм, а своје заједништво је изразио и причешћем истим евхаристијским Хлебом.

Парохија Св. Јована и њена управа донели су одлуку да граде цркву на имању (40 екера) изван града које је купљено пре неколико година.

Парохија у Денверу иначе досеже уназад до 1898. године када су српски рудари, њих четворица са још тројицом Руса, у месту Глобвилу основали цркву која се тада звала "српско-руска". Њу је посећивао, каже се, и архиепископ Тихон,

потоњи Патријарх московски, нови Исповедник Православне вере, а 1908. године и архимандрит севастијан Дабовић. И дан-данас ту апрохију похађа двадесетак српских староседелачких породица, иако она припада ОСА, а данас колективно носи назив "руско-српска". По неким изворима, осамдесетих година 20. века тадашњи руски владика је понудио тадашњем епископу западноамеричком да преузме парохију у потпуности, али тај предлог није нашао одјека.

(Узето са интернет странице Епархије западноамеричке)

(Summary: His Grace Bishop Dr Maxim officiated at the Holy Liturgy in Denver Colorado, February 2, 2008. He was assisted by Frs. Ilija Balac and Radovan Petrovic. The Liturgy was served in the Russian-Serbian Church of the Transfiguration. The Serbian Parish of St. John the Baptist is making plans of building the church on the 40 acres property they own. The parish in Denver was established in 1898, when four Serbian miners with three Russian men organized the USerbian/RussianФ Parish. The archbishop Tichon of blessed memory and archmandrite Sebastian Dabovic visited this parish on various occasions).

Идентитет Аутентичне Хришћанске Цркве

Први део: Православље и Римокатолицизам

continued from p. 12

вере који гласи: И у Духа Светога, Господа Животворног, који од Оца исходи, који се са Оцем и Сином обожава и слави, и који је говорио кроз пророке. На Четвртом васељенском сабору, одржаном у Ефесу 431. године одлучено је да се анатемише свако ко тексту Символа вере дода макар једну јоту. А у случају филиокве не ради се само о једној јоти, већ много више.

На помесном сабору у Персији осмом члану Никејско-Цариградског Символа вере у коме стоји да Свети Дух, који исходи од Оца додата је форма и Сина (на латинском језику *fillio que*). Године 587. додатак и Сина (*fillio que*) први пут је коришћен у Толеду, Шпанија али без одобрења и сагласности петорице првобитних патријараха.

Из Шпаније се употреба филиокве пренела и у Француску где је употреба истога била осуђена на сабору у Ђенотили, одржаном 767. године. А папа Лав (795-816) забранио је употребу филиокве при изговарању Символа вере. Поред тога, наредио је да се оригинални текст Никејско-Цариградског Символа вере, без филиокве, уреже на сребрене плоче и да се плоче поставе испред цркве св. Петра у Риму. Уз плоче са текстом Символа вере поставио је и натпис на латинском језику који је гласио: *Haec Leo posui per amore ad cautela Orthodoxae fidei* (Ја Лав сам ово поставио из љубави и ради чувања православља).

Под утицајем и присилом франачких владара Пипина и Карла Великог, на крају деветог века, фраза филиокве је постала обавезни део Символа вере за римокатолике, а касније и за протестанте који потичу од римокатолика.

Целибат свештенства

Обавезни целибат за римокатоличко више и ниже свештенство је најпре усвојен на помесном сабору у Етинији. Епископ Осориус, који је том сабору присуствовао, био је и на Првом васељенском сабору у Никеји. Покушао је да постигне да сабор усвоји целибат као обавезу за сво хришћанско свештенство. Није успео.

Године 1075. папа Григорије VII је завео целибат као обавезу за римокатоличко више и ниже свештенство, а Први Латерански помесни сабор одржан 1123. године је одобрио и завео целибат као обавезу.

Првобитно, целибат није био обавезан за свештенство неподељене хришћанске Цркве. Није практикован ни у апостолско доба од стране апостола. У Првој посланици Коринћанима 9:5, апостол Павле поставља питање: Еда ли немамо власти сестру жену водити, као и остали апостоли, и браћа Господња и Кифа?То показује да су сродници Исуса Христа, апостоли Јаков и Јован, и Кифа (Кифа који носи име Симон, је апостол Петар. М.М.) и други апостоли били жењени.

Први патријарси из раног хришћанства, укључујући и папу, као и свештеници и ђакони били су жењени. Тако је било и касније. Познато је да је Феликс III (483-493) био жењен и имао двоје деце, Хормидас (514-523) је имао једног сина, Силвестер (536-537) је имао кћерку Антонију, Хадријан (867-872) је такође имао једну кћерку, Климент IV (1205-1268) је имао две кћерке, а Феликс V (1439-1445) је имао једног сина.

Постојао је већи број папа који су били синови папа или католичких свештеника. Имена неких папа који су били синови папа или римокатоличких свештеника су: Дамаскус (348-366), Инокентије I (401-417), Бонифације (418-422), Анастасиус I (496-498), Агапиус (535-536), Силверус (536-537), Деуседикт (882-884), Бонифације VI (886-896), Јован XI (931-935) и Јован XV (889-896).

У историји има такође докумената о томе да је било папа који нису били жењени, али су имали љубавнице и са њима добијали децу. Папа Инокентије VIII (1484-1492) и Александар VI (1492-1503) су имали већи број деце. Јулије (1503-1513) имао је три кћерке. Павле III (1534-1549) је имао три сина и једну кћерку; Пије IV (1559-1568) –три сина, а Григорије XIII (1572-1565) једнога сина.

Целибат није природно стање за свакога. Целибат наметнут од римокатоличке цркве, довео је до неморала католичког вишег и нижег свештенства. Оно је узрок скандалозних сексуалних злоупотреба. Недавно је штампа у Америци више пута писала о проблемима римокатоличке цркве у овој земљи са великим бројем њених свештеника оптужених и осуђених за сексуалне злочине и педофилију.

Православна црква се држи одредаба Првог васељенског сабора које се односе на овај предмет. За епископе, који се по правилу бирају из редова монаха, целибат је обавезан за све монахе. Ђакони и свештеници могу да се жене пре рукоположења и само једном чак и ако им супруга умре или их напусти.

Пургаторијум

Овај термин произилази из латинског глагола пургаре који значи очистити, очистити. Римокатоличка црква учи да је пургаторијум место или стање привремене казне за оне који су овај живот напустили али нису потпуно искупили своје грехове. Ово учење је проглашено на сабору у Флоренцији а усвојено на сабору у Тренту. Оба сабора су били провинцијски, те њихове одлуке нису обавезне за све хришћане.

Индулгенције (Општајнице)

Пошто, како римокатолицизам учи да је било светитеља који су имали вишак врлина и заслуга, то се из залихе тих њихових врлина и заслуга могу исте куповати од оних који их нису имали довољно.

У Светом писму има места у којима се хришћанима препоручује давање милостиње и вршења добротинстава. Продавање индулгенција (опроштајнице) је обична трговина за које нема основе ни у Светом писму, ни у Светом предању. Папа Бенедикт IX (1380-1404) завео је продају индулгенција само за

живе особе. Од средине петнаестог века, папе су завеле продају индулгенција и за преминуле. Живе особе су могле куповати опроштајнице за своје преминуле сроднике или пријатеље.

Злоупотребе са продајом индулгенција биле су заиста запрепашћујуће. Перауди, легат папе Сикста IV (1471-1484), продавац индулгенција је изјавио да индулгенције могу бити сигурно ефективне за сваку душу у пургаторијуму, чак и за особу која је починила смртне грехове, само ако је индулгенција плаћена.

Године 1517. папа Лео X (1513-1521) је распространио продају индулгенција да би прикупио средства за довршење цркве св. Петра у Риму, чију је изградњу отпочео папа Јулије II (1503-1513). Продавац индулгенција у Немачкој је био Терцељ. Он је продају вршио на такав недостојан и скандалозан начин да је згрануо Мартина Лутера који се побунио против тих и других злоупотреба у Римокатоличкој цркви и почео Лутеранску Реформацију.

Грегоријански календар

Календар којим се служила неподељена хришћанска Црква све до 1582. године био је Јулијански. Те године папа Григорије XIII усвојио је календар који му је предложио Алојзиус Мириус из Напуља.

Одлуку о усвајању новог Григоријанског календара папа је објавио на дан 24. фебруара 1582. године у папском прогласу названом Интер Грависимус (Inter Gravissimus , а на дан 5. октобра 1582. године папа је додао десет дана том датуму и променио га на 15. октобар 1582. Од онда сваког stoleћа се додаје још један дан свакој години, сем у stoleћима чији је број дељив са четири. Сада је разлика између Јулијанског и Григоријанског календара 13 дана.

Ни Јулијански ни Грегоријански календар нису тачни у мерењу времена. Осим тога, Григоријански календар се не држи правила о дану празновања Васкрсења Христова, како је одредио Први васељенски сабор 325. године. Сабор је донео одлуку да празник Христовог Васкрсења не сме никада да претходи празновању јеврејске Пасхе, нити се празновати заједно са њом. Догађа се када се Васкрс празнује по Григоријанском календару да бива пре прославе јеврејске Пасхе или исте седмице. Сем тога, употреба Григоријанског календара ствара хаос у црквеном празничном календару. Тиме што су тај каленадр прихватиле и неке православне цркве, календар је поделио православне.

Григоријански календар следеју римокатолици и протестанти. Све до недавно сви православни су се служили Јулијанским календаром. Онда је негде око 1924. године Грчка православна црква усвојила Григоријански календар. То је довело до поделе Грчке православне цркве на новокалендарску и старокалендарску. Касније су Григоријански календар усвојиле Финска и Бугарска правослвне цркве. Православна црква у Амеици, која је под тим именом настала половином двадесетог века (дотле је званично била Руска митрополија), као и поједине парохије националних православних цркава које су у Америци под њом, држе се Григоријанског календара.

Треба поменути да све православне цркве које су усвојиле Григоријански календар – сем Финске – и даље празнују Васкрсење према правилу Првог васељенског сабора. Једино Финска православна црква га, заједно са католицима и протестантима, прославља по Григоријанском.

Свето причешће

Римокатоличка црква као причешће употребљава хостије (обланде) умешане од бесквасног теста, а православна користи хлеб од квасног теста, као што је то било правило у неподељеној хришћанској Цркви.

Римокатоличка црква учи да се претварање хлеба догађа у тренутку када свештенослужитељ изговари Примите, јадите ово је Тело моје ... а вино када изговори Пијте од ње сви, ово је крв моја ... Православна црква верује и учи да се претварање догађа када свештенослужитељ, после призива Светога Духа и пошто је благословио хлеб и вино, изговара речи Претворивши их Духом Твојим Светим. Амин. Амин. Амин.

У последње време неки српски православни епископи, и свештеници којима је тако наређено, пред освећење дарова не изговарају молитву Трећега гласа којом се призива Свети Дух и уче да се претварање хлеба и вина догађа у моменту када свештенослужитељ, пре благосиљања хлеба и вина, чита молитву Још Ти приносимо ову словесну и бескрвну службу, и молимо Те, и призивамо, и преклињемо ниспошљи Духа Твога Светога на нас и на ове предложене дарове. Тих неколико епископа и свештеника којима они тако наређују активно и упорно раде да се света Литургија служи како се – како они тврде – служила у најранијем хришћанском добу. Другим речима у Српској православној цркви, од њеног постанка па све до сада, литургија се погрешно служила.

Иако је Господ Исус Христос, када је установио евхаристију, рекао Пијте од ње сви, ово је Крв моја ... римокатолички верници су, бар до недавно, као причешће примали само хостију (обланду) а из путира су се причешћивали само свештенослужитељи.

У прошлости, а и сада, да би неко примио свето причешће у православној цркви се захтевала припрема, која се састојала од уздржавања од грешења и мрсне хране, повећања духовности и исповести. Уз то онај који је био спреман да прими свето причешће, није смео ништа јести нити пити од поноћи пред причешћивање па до после примања светог причешћа. Постојала су и постоје олакшања и разрешења за болесне.

У новије време, да би се верници што чешће причешћивали, припрема за примање светог причешћа свела се само на уздржавање од јела и пића од поноћи до после примања причешћа. Ово је одавно била римокатоличка пракса. Сада је код њих припрема за примање причешћа сведена на уздржавање од

јела и пића само два сата пре примања причешћа.

У неподељеној хришћанској Цркви, свето причешће су могли да дају само свештенослужитељи. Код римокатолика није више тако. Пре више од двадесет година био сам у Калеџвилу, Минесота у Домиканском центру где се налази библиотека са микрофилмовима хиљаде рукописа (углавном латинских). Прегледао сам и проучавао известан број микрофилмова на којима су снимљени словенски рукописи. Директор центра, др Јулиус Планте ме је замолио да присуствујем њиховој литургији што нисам могао одбити. У огромној сали олтар је био на некој врсти боксерског ринга. Када је дошло до причешћивања, неколико студената су разносили и раздељивали причешће. Видео сам да је велики број причасника, када им је пружена хостија, сами их узимали у своје руке и стављали их у уста. На то ми је др Планте рекао да идемо напоље и додас: Да сам знао шта ћете видети, никада Вас не бих позвао да присуствујете. А недавно, када сам у болници обилазио једног православног болесника, са којим је у истој соби лежао један римокатолик, видео сам мирјанина римокатолика да причешћује тог болесника.

Миропомазање

И римокатолици и православни обављају ову свету тајну. У православној цркви ова света тајна се обавља одмах после крштења, истом приликом. У римокатоличкој цркви ова света тајна се обавља када крштена особа напуни дванаест година као потврда (конфирмација) припадности хришћанству. Ту свету тајну код њих може да обавља само бискуп.

У православној цркви се миропомазање обавља у исто време када и крштење, у сагласности са речима Господа Исуса Христа упућеним Никодиму: ...заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божије (Јеванђеље по св. Јовану 3:5). У православној Цркви, крштење је крштење водом, а миропомазање је крштење Духом Светим.

Јелеосвећење

Јелеосвећење је света тајна и у православној и у римокатоличкој цркви. Вршење ове свете тајне датира од почетка хришћанства што се може видети по савету светога апостола Јакова, који каже: Бољује ли ко међу вама, нека дозове старјешине црквене, нека читају молитве над њим, и нека га помажу уљем у име Господње. И молитве вјере помоћиће болеснику, и подигнуће га Господ; и ако је гријехе учинио, опростиће му се (Посланица светог Јакова 5:14-15). Очевидно је да је ова света тајна установљена за исцељење болесника и опраштаја његових грехова. Код римокатолика се ова света тајна назива последњи обред и тиме сугерира да је иста припремање за смрт.

Друго одступање код римокатолика у вези са јелеосвећењем је у томе што они ову свету тајну обављају и над већ умрлим особама. У православној цркви свете тајне могу да се врше само за и над живим особама, а не и мртвина.

Последње неких историјских збивања

Има православних особа које ако не разумеју значење речи као што су папски примат, непогрешивост, филиокве, безгрешно зачеће, читали су или лично проживели насиља, прогоне, зверства почињена од стране римокатолика. Навешћемо само неке примере таквих догађаја:

1.Папина делегација коју је 1054. године послао у Цариград да ради на измирењу са православном црквом, понашала се као осиони окупатор. Делегати су ушли у цркву свете Софије, на свети престо најпре ставили докуменат који је садржао анатемисање православне цркве, а затим су довели неке проститутке које су голе ставили да седе на светом престолу.

2. Крсташи Четвртог крсташког рата (1204-1261), које је организовао папа Инокентије III (1198-1216) да ослободе Јерусалим од Турака, освојили су Цариград 12. априла 1204. Византијски император и православни патријарх су морали побећи у Никеју. Крсташи су пљачкали православне цркве и домове православних хришћана. Балдвин, један од вођа крсташа прогласио је себе за византијског императора и крунисао се у цркви свете Софије. Неколицина других вођа крсташа су заузели територије византијског царства и прогласили их латинским државама. Томас Морозос, венецијански римокатолички свештеник прогласио је себе за цариградског патријарха.

3. Света Гора је такође заузета и опљачкана, а велики број православних манастира на њој су разорени. И у Солуну неки православни манастири су претворени у римокатоличке, цистерцинске. На Кипру, хиљаде православних људи, жена и деце су умрли под копилама крсташких коња.

4. Инквизиција у Шпанији је мучила и убијала многе невине.

5. Лов на вештице је срамна страница у историји римокатоличке цркве. Изложене мучењу, ухапшене жене, иако невине, признавале су да су вештице и онда су спаљиване.

6. Ђироламо Савонарола (1452-1498), који је јавно негодовао противу неморала и злоупотреба у римокатоличкој цркви, заједно са својим сарадницима фра Силвестром и фра Домиником најпре су обешени, а идућег дана, 23. маја 1498., њихова тела су окачена о један крст под којим је наложена ватра те су тела изгорела. Пепео њихових тела бачен је у реку Арно.

7. Галилео Галилеји (1546-1642) астроном који је прихватио Коперникову теорију да се земља окреће око сунца, а не обратно, био је прогањан, хапшен, натеран да се одрекне те теорије иако су и Коперник и он били у праву.

8. У временском периоду 1941-1945 на територије Хрватске, стотине хиљада Срба, Српкиња и Српчића и хиљаде Јевреја и Цигана су свирепо поклани и поубијани. Клање и убијање су вршили усташе, римокатолички верници, а са њима су били и неки римокатолички свештеници. Групе православних, који су да би спасли животе или избегли мучења пристали да се покрсте, да постану римокатолици; римокатолички свештеници који су били са усташама су их покрштавали и на тај начин их наводно спасли, а затим су их одмах, по њиховом одобрењу, или чак захтеву усташе клали и убијали да се не врате у православље и тиме изгубе тек

continued on p. 16

Станимир Спасовић – Србољуб Милетић,

Историја СПЦ у Аустарлији, Новом Зеланду и Јужној Африци, 2008.

"Готово свако мисли да је само онако право и истинито као што он зна и хоће. Ја сам се с поглаварима српским разговарао о којеквим догађајима, где сам и ја с њима заједно био, па не знаду управо да ми кажу како је било."

Вук Караџић

Иако најмлађа, Српска Епархија у Аустралији већ добија своју историју, у овом тренутку најбољу могућу. Десило се то из ентузијазма неколико ревносних људи. Неко би рекао да то и није тежак посао, али подсетимо на мото књиге...

Састављање сваке следеће историје ове Епархије биће лакши посао, јер ће њен аутор имати оријентир.

Православље на подручју Аустарлије чине Руси, Грци, Срби. Први Руси долазе, било као истраживачи или пословни људи. Грци као поморски народ лакше се отисну на далеки пут, а затим пасивност домаћег терена тера их у потрагу за послом. Срби стижу последњи, и у њиховом кретању примећују се три фазе: до Другог светског рата; емигранти по завршетку овог за Србе страшног рата, и економска миграција почев од 60-их година прошлог века.

Емигрантски живот вазда је тежак; без невоље се не креће у туђину и неизвесност. Треба подсетити на податак из књиге да су крајем 18. века први житељи били енглески затвореници, послани у далеки свет да би се растеретили претрпани енглески затвори.

Српска емиграција има своје специфичности – партијске поделе из земље потпуно се преносе и у спољни свет; за њих рат није престајао, и они се "комотно" свађају као да су у својој земљи. На те трајне поделе надовезује се црквени раскол који иде "средином" корпуса српског националног бића и дели га на две једнаке половине, и тад је тешко рећи ко је у праву. Чак ни ауторитет војводе Момчила Ђујића, који је био у посети у Аустралији, није могао допринети превладавању међусобних зађевица.

На ове проблеме надовезује се и питање односа према

Цариградској патријаршији. За људе у земљи то је нова тема, чија тежина се не схвата лако, а наука је "обилази" иако чини жалосну старницу црквеног живота.

Стога не чуди јадиковка аутора како је тешко носити се са обиљем материјала, где скоро и да нема објективних списа, него скоро, као по правилу, реч је о међусобним тужбама и одбранама.

Кад се савременик ту тешко сналази, шта ће тек да учине потоњи истраживачи. Стога је велика одговорност ових аутора, јер они трасирају пут и одређују начин размишљања будућих.

Са поменутим обиљем извора није у супротности чињеница што се за неке парохије или свештенике не може доћи до података. То су особине текућег живота. Тек каснијим нараштајима све ће бити "јасно". Или бар њима тако изгледати.

Додатну тешкоћу у обради материјала чини и то што је то "кобаста" организација, настала стицајем околности, јер Епархију чине делови различитог историјског искуства (Аустралија-Јужна Африка).

Особитост су и обимне биографије свештеника, где се, мимо манира и очекивања, уносе и детаљи који се у сличним приликама изостављају. То су потресне историје, настале у тренутку расцепа Цркве, који има црте жестоког сукоба, те на микро-плану долази до разлаза свештеника и црквене општине,

па чак и унутар једне породице. Није се лако снаћи ни у једноставнијим условима. Ту треба додати и занимљив детаљ – емиграција је само по себи мисионарска, а овде постоје и мисионарске парохије, назване тако јер их чини мали број домова.

Овде је прилика да се саопште и они подаци који шире нису познати, као, на пример, избор епископа Стефана пре монашења. Затим следи кратак прекид рада Грцког богословије (око 1950. г.), начин бежања свештеника преко границе (један свештеник бежи из комунистичке Југославије јер су војне власти три пута – управо на дан храмовне славе – позивале га на вежбу и чак га обријали!)... По

сликама судећи, старији парохијски свештеници делују нападено...

Међусобни сукоби Срба емиграната и комунистички притисак делују до краја 20. века. Кад се помислило да они слабе, дошло је до антисрпског наступа тзв. међународне заједнице. Срећна околност у целој невољи јесте и то да је црквени раскол безболно превазиђен (1992. године).

Да је реч о дијаспори, могло би се закључити и перко самог списка епископа, чије биографије се такође налазе у књизи. Сразмерно велики број и њихов кратак боравак, да би се искористила прва прилика за прелазак на другу епархију. Време које у другим условима могу да покрију две до три личности, овде укључује 15 особа.

Други знак препознавања суштине проблематике јесте приказ на корицама књиге, и иначе у самој књизи, избегличког логора у Еболију (Италија) преко кога стижу главни токови емиграната.

Вредно је подсетити да је књига посвећена двојци ректора београдске богословије Светог Саве, Јовану Велимировићу и Душану Кашићу, док је уводно слово написао садашњи епископ аустралијско-новозеландски Иринеј (Добријевић).

Док читамо ову историју, а имамо у виду да су доскора постојале две супростављене епархије, уопште немамо осећај да се оне као такве и обрађују – нема ни сенке потцењивања, бацање кривице на другу, или, пак, лоша реч о било којој од њих, пошто се њихов живот излаже нормално. Ипак, година 1964. је ударила "печат" на црквени живот Срба на овом далеком континенту, јер су се тада (после раскола насталог 1963. године) свештеници и црквене општине одлучиле "коме ће се приволети царству", којој епархији, патријаршијској или тзв. дионисијевској. Уствари, тај раскол у телу Српске цркве је убрзао настајак ове Епархије која је од 1967. г. била у саставу заједничке Западноевропске-аустралијске, и на њеном челу као први дијецезан успешно делао данашњи епископ шабачки Лаврентије.

протођакон Радомир Ракић

Архиепископ Јероним нови поглавар Грчке православне цркве Атина

Архиепископ Јеронимос (Archbishop Jeronimos)

– Митрополит Тебе и Левадије Јероним (70) изабран је одлуком Св. Синода Грчке православне цркве за новог Архиепископа Атине и целе Грчке. Избор архиепископа Јеронимоса уследио је после недавне смрти архиепископа Христулоса који је након седмомесечне борбе са тешком болешћу преминуо 28. јануара.

У световном животу дипломац Филозофског и Теолошког факултета у Атине, са докторатом Универзитета у Грацу и Минхену, митрополит Јеронимос изабран је за архиепископа Атине и целе Грчке после другог круга гласања Светог синода. Главни противкандидат митрополита Јеронимоса био је спартански владика Ефстатиос. Митрополит Јеронимос је у другом кругу изјашњавања Светог синода освојио 45 од 74 гласа.

Неколико стотина верника јуче је испред атинске Митрополије сатима исчекивало одлуку Светог синода.

По стародревној традицији након избора новог архиепископа Атине и целе Грчке, на Митрополији у најстрожем центру главног града Грчке запаљена је лампа, а затим су се огласила црквена звона. Више од 95 одсто становника Грчке (10 милиона) православне је вероисповести. Нови архиепископ Јеронимос био је иначе противкандидат преминулом Христулосу приликом избора поглавара Грчке православне цркве 1998. године.

Архиепископ Јеронимос сложио за "благоглагољивог, умеренијег и мање медијима наклоњеног свештеника од свог претходника", преноси Ројтерс из Атине.

У приступној беседи архиепископ Јеронимос најавио је да ће се залагати за очување "свете традиције и закона државе".

(Узето са интернет странице СПЦ)

(Summary: The Holy Synod of the Greek Orthodox Church elected His Eminence Metropolitan Jeronimos (70) for the Archbishop of the Athens and whole Greece at its conclave on February 7, 2008. He is graduate from the college of Theology and Philosophy in Athens. He obtained PhD from University in Graz and Munich. In his address he stated that he will work on keeping the holy traditions and the laws of the state...).

Демонстрације

Коштуница поручио студентима на Космету:

Ви сте путоказ Србији и ми ћемо вас следити!

Председник Владе Војислав Коштуница подржао је протесте студената у Косовској Митровици, који се одржавају сваког дана у 12.44 због једностраног проглашења независности Косова и Метохије.

Драги пријатељи, поштовани студенти,

Желим да вам се обратим са неколико речи и да вам пружим моју личну подршку. Ви, младост Србије, показујете данас свима нама како се, пре свега, воли своја земља, како се воли Косово, како се воли Србија. Цела земља је поносна на вас и искрено и са великим узбуђењем пружа вам подршку.

Рекао бих нешто и о политици силе против које се борите. САД су преузеле историјску одговорност због рушења принципа међународног права на којима почива мир и стабилност у свету. Ни Минхенски споразум из 1938. године када је Хитлер отео Судет не може се поредити са овим правним насиљем, јер је тада Чешка пристала да потпише да јој се отима део територије. Србија није и никада неће потписати никакав недостојни папир о предаји Косова

и Метохије.

У овом великом и тешком искушењу српски народ је показао своју снагу и достојанство великог народа, који зна шта је право, правда и слобода. Данас се осећа понос у Србији, понос слободног народа који неће да се потчини насиљу и неправди. Пружаћемо као народ и држава свакога дана отпор све док се САД не увере да се мора поново успоставити владавина међународног права на Балкану и да се мора поништити противправно проглашење лажне државе.

Могуће је да је Америка са висине велике силе помислила да је српски народ мали и да може са нама како хоће, али ће временом схватити величину Србије у њеној борби за право и правду. Свакога дана ће Србија у овој борби корак по корак побеђивати и на крају ће победити. Јер, Косово је Србија, тако је било и тако ће бити. Ви сте, драги пријатељи, данас путоказ Србији и ми ћемо вас следити.

(Узето са РТС, 2/27/08)

Владика Артемије у посети Кливеланду и Америци

continued from p. 11

Беседа Преосвећеног Владике је саслушана с великом пажњом и оставила је дубок утисак на народ.

По завршетку свете Литургије владици Артемију се најлепше захвалио месни парох о. Живојин, као и свима свештеницима који су саслуживали.

Свечани банкет за помоћ Косову У великој црквеној сали одржан је свечани банкет за помоћ Косову и Метохији.

Након послужења и представљања гостију за главним столом, одушевљено поздрављен од народа одржао је говор владика Артемије.

Говорио је Владика оно што неуморно годинама и годинама понавља широм Европе, Америке и Канаде. Говорио је о страдању српског народа на Косову и Метохији и тешком и претешком животу васцелог тамошњег народа, нарочито после НАТО бомбардовања и после мартовског погрома, 2004. године. Само тада је поплаћено и уништено 36 цркава и манастира, а од дана када је НАТО окупирао Косово уништено је на стотине српских села и поплаћено и разрушено 150 српских средњовековних светиња. Побито је хиљаде Срба, протерано са

Косова четврт милиона а "киднаповано" хиљаду Срба о којима се ни дан данас незна. То што се догађа на Косову задњих десет година, то се речима не може описати. Са сузама је Владика рекао, да је живот на Косову као живот у концентрационом логору. На многа и многа врата је Владика куцао и помоћ тражио, али помоћи ни откуда...Остала је једино нада у Господа Бога и у Божију парвду.

Владика је био поздрављен устајањем свеколиког народа и дугим аплаузом. Протонамесник о. Живојин Јаковљевић му се срдечно захвалио.

Овом приликом владика Артемије је био интервјуисан од најпознатије кливеландске новинарке Елизабет Суливан, која има своју колумну у највећем дневном листу државе Охајо "Плејн Дилеру". Тај интервју је објављен у броју од уторка, 5. фебруара. Између осталог, ту су забележене и ове речи владике Артемија:

"Косово није обична земља. Косово је духовна мисао, свето место, духовно језгро целе нације, српске нације и њено прибежиште. Зато, сваки онај ко мисли да ће Србија да допусти и да призна једностарну независност Косова, грдно се вара! Они су веома, веома на погрешном

путу....Ми живимо од дана до дана, али ћемо преживети!"

Владици Артемију треба целивати и руку и скуте и одати му безмерну захвалност за његову исполинску борбу за очување Косова и Метохије, поздрављајући га са "Исполајети Деспота!".

Бора М. Караланџић

(Summary: Bishop Artemije of Kosovo visited Berlin and Brussels at the end of January 2008. He then visited Washington, D.C. where he met with several

officials of the government. He was invited to visit Serbian Church Community in Cleveland, Ohio. He served Holy Liturgy in St. Sava Church in Parma, Ohio, assisted by V. Rev. Frs. Vasilije Sokolovich, Djuro Majerle, Peter Burlakov, Zivojin Jakovljevic. He spoke on the life and work of St. Sava. Following Holy Liturgy a luncheon was served in the Church Hall, where Bishop Dr. Artemije spoke of the suffering of Serbian people in Kosovo and Metohija. All proceeds from the luncheon were earmarked for the Serbian people in Kosovo).

Јесењи концерт хора "Његош" у Кливеланду, Охајо

У суботу, 13. октобра 2007. године хор Саборне цркве Св. Саве у Кливеланду, Охајо, одржао је 60. јесењи концерт уз учешће гостујућег хора "Св. Илија" из Аликвије, Пенсилванија, на челу са својим свештеником протојерејем-ставроформ Стеваном Степановим и хоровађом г-ђом Кети Ловерић.

Концерт је одржан у великој црквеној сали певањем оба хора "Оче наш" и химнама, америчком и српском. Потом је руководитељица програма г-ђа Борјана Симић представила председницу хора "Његош" г-ђу Биљану Батковић, која је срдечно поздравила гостујући хор из Аликвије и све присутне госте, захваливши им се на посети и пожелевши им пријатан провод. Потом се одвијао програм који је најављивала г-ђа Симић.

Најпре је хор "Св. Илије" под руковођством хоровађе Кети Ловерић отпевао врло лепо композиције "Вси јазници" од Владимира Боберића и "Шести сплет" песама из Србије од Љубомира Бошњаковића. Хор је био поздрављен срдчним аплаузом од свих гостију.

Затим је солисткиња (сопрано) Елен Мари Мур уз пратњу гитаристе Дан Бетера отпевала четири песме са Хаитија да би обоје били награђени топлим аплаузом.

Онда је хор "Његош" под руковођством свога хоровађе Милана Дамњановића отпевао композиције "Пошла Ђурђа на пазар", од Душана Максимовића, "Девојчица воду гази", такође од Максимовића, "Играле се делије", од Драгана Величковића, "Ноћ", од Милоја Милојевића и "Густа ми магла падала", од Милана Дамњановића. И певачи "Његоша" били су од слушалаца награђени срдчним аплаузом.

Потом је опет сопрано Елен Мари Мур уз пратњу Дан Бетера отпевала четири шпанске канцоне, да би и овог пута били срдечно поздрављени од слушалаца.

На крају је гостујући хор "Св. Илије", под руковођством лепе и симпатичне хоровађе Кети Ловерић, отпевао да не може бити лепше композиције "Српкиња", од Исидора Бајића и "Српске варијације", од прота Милана П. Марковине, па су били награђени дугим и френетичним аплаузом од целог аудиторијума. Онда се г-ђа Борјана Симић свима најлепше захвалила и најавила игранку а следећег дана свету Литургију.

У недељу, 14. октобра је храм Св. Саве био пун благоверног народа из Кливеланда и околних места. Свету Литургију су служили прота Стеван Степанов, протонамесник Живојин Јаковљевић, месни парох и ђакон Милан Медаковић. После причасни прота Степанов одржао је врло поучну беседу на прочитано јеванђеље. За све време на јектеније је одлично одговарао хор "Св. Илије", па се на крају богослужења о. Живојин најлепше захвалио и проти Стевану и његовом црквеном хору на њиховој незаборавној посети парохији Св. Саве у Кливеланду.

Потом је у великој црквеној сали одржан свечани банкет у почасти хора "Св. Илије".

Све је свето и честито било и миломе Богу приступачно.

Бора М. Караланџић

(The Choir "Njegos" of Cleveland, Ohio held its annual concert, Sunday, October 13, 2007. Their guest choir was YSt. ElijahФ choir from Aliquippa, Pennsylvania. Both choirs performed extraordinary. On Sunday, October 14, 2007 officiating at the Holy Liturgy were V. Rev. Stevan Stepanov, Rev. Zivojin Jakovljevic and deacon Milan Medakovic. Fr. Stepanov delivered a sermon on the Sunday's Gospel reading. St. Elijah choir sang the responses. Following Holy Liturgy a luncheon was served at the Church Hall).

Косовски Незаборав

Манастир Грачаница

continued from p. 10

Од неморала. Од оних који настоје да нам отму сећање и кривотворе историју. Да нам рђом исперу мозгове и изгризу душе. Да нас обезбоже.

Ми морамо да се вратимо оном најбољем у нашој традицији. Да јачамо породицу. И да створимо нови нараштај, родољубив и духовно снажан. Ако сачувамо косовски завет, историјско памћење и православну веру, ако се свијемо

око наше Цркве и Светосавља, ако се обновимо Духом Светим, ако нашу децу научимо да не вреди задобити читав свет, а изгубити своју душу, остаћемо као народ будни и спремни да једном, у час који одреди Господ, повратимо свету српску земљу. Неће нам бити први пут.

Данас овде, догодине на Косову и Метохији!

Љиљана Хабјановић-Ђуровић
(Вечерње новости 2/27/08)

Идентитет Аутентичне Хришћанске Цркве

continued from p. 14

задобијено спасење. Папа Пије XII (+1958) знао је за та клања и убијања невиних хришћана, али ни прстом није мрднуо да их заштити.

9. Године 1995., када су Хрвати уз помоћ Америке поубијали неколико хиљада српских православних верника у Крајини и нагнали око 200.000 њих да побегну у Србију, митраљирали су из авиона колоне избеглица који су напуштали Крајину. Папа Јован Павле II није нашао за сходно да ишта учини да заштити хришћане, јер су православни а не римокатолици. Ниједном речју није осудио злочине над Србима које су вршили било Хрвати, било Шиптари на Косову.

10. Папа Јован Павле II је путовао у многе далеке земље, а стигао је и до не тако удаљене Хрватске у којој је Јасеновац где су усташе поклали и поубијали стотине хиљада православних хришћана. До Јасеновца није стигао иако није далеко ни од Ватикана ни од Загреба.

11. Западна средства за обавештавање јавности, предвођена америчком штампом, објављивала су масу лажи о српском народу и Српској православној цркви. Било је могуће овом пакленом пропагандом заваравати и залуђивати обичан, необавештени свет, али не и садањег

римског папу Бенедикта XVI. Он је свакако добро обавештен шта се радило и ради у Хрватској, Босни, Крајини и на Косову, али није за то показао никакав интелектуални вољу да помогне. И он, као Америка, Енглеска и Француска, такозвани савезници Срба у два светска рата, изгледа имају више симпатија за муслимане него за православне хришћане.

Све горе изнето се не може лако заборавити, а још теже је опростити. Патријарх Герман је рекао да оно што је Србима учињено треба опростити, али не заборавити. И јеванђеље тражи од нас да праштамо, али не безусловно. За добијање опроштаја потребно је тражење опроштаја. Нас Србе кажњавају и за злочине које нисмо учинили, и од нас траже да тражимо опроштај. Ако неко од оних који су починили злочине над Србима затражи опроштај, морамо опростити, али не ако опроштај не траже.

Др Матеја Матејић
Протојереј-ставрофор

(Summary: Identity of the Authentic Christian Church Part One: Orthodoxy and Roman Catholicism

There is a very large number of different religions in the world. Each religious group believes and claims to be the authentic religion. Such belief

is logical, because if one would not believe so he or she would not belong to that religious group. Christians also believe that Christianity is the true religion. However, Christianity is not a homogenous entity. It is represented by the Roman Catholic and Orthodox Church, the mainstream Protestant denominations, Lutherans, Anglicans, Methodists and Presbyterians, and hundreds of Protestant sects. Each of these entities believes to be representative of the authentic Christianity. The Orthodox Church, by her very name makes that claim too. The word Orthodox derives from two Greek words: orthos and dokseō, meaning right believing and right teaching. Whereas it is to be expected that each Christian religious group will believe and claim to be the true Christian religion, in fact only one can really be the true Christianity preserved by the authentic Christian Church. How can one determine which of the Christian groups is the authentic Christian Church that has preserved the completeness of Christianity? History of Christianity and its development from the beginning until present will help one in finding the correct answer.

In this article attempt has been made to determine which church, Orthodox or Roman Catholic has preserved more of the authentic Christianity and which one has introduced innovations and deviations from the faith of the Undivided Christian Church).

Non-Profit Organization
U.S. Postage Paid
Leetsdale, PA 15056
Permit No. 11

The Path of Orthodoxy
Official Publication of the Serbian
Orthodox Church in the USA and Canada
P. O. Box 883 Bridgeport, WV 26330
Address Service Requested